

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Amicis, Edmondo de.; med Forf.s Tilladelse frit fra Italiensk ved Helene Howitz.

Titel | Title:

Kærlighed og Gymnastik

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn ; Kristiania : A. Christiansens Forlag, 1899

Fysiske størrelse | Physical extent:

97 s., 1 tav. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

E. de Amicis.
Kærlighed
og Gymnastik.

1899.

58.391.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 13651 7

+ REX

LIBRARY OF GYMNASIUM

STANDARD EDITIONS

7A 1-5 108

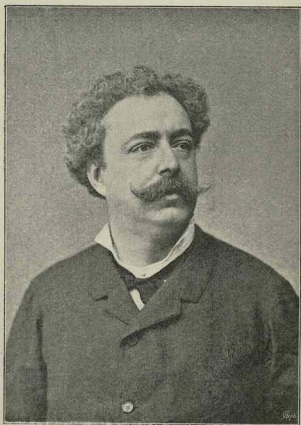
17-20-108

17-20-108

17-20-108

17-20-108

KÆRLIGHED OG GYMNASTIK

EDMONDO DE AMICIS

«Christiansens
Miniaturbibliothek»

KÆRLIGHED OG GYMNASTIK

AF

EDMONDO DE AMICIS

MED FORF.S TILLADELSE FRIT FRA ITALIENSK

VED

FRU HELENE HOWITZ

A. CHRISTIANSENS FORLAG
KJØBENHAVN —♦♦♦— KRISTIANIA

MDCCCXCIX

KJØBENHAVN — GRÆGES BOGTRYKKERI

Paa Hjørnet af Mercanti Gade tog Sekretæren Hatten dybt af for Ingeniør Ginoni, der som sædvanligt svarede: — Godmorgen, hjærtelskede Sekretær! — Derpaa drejede han ned ad San Francesco d'Assisi-Gade for at gaa hjem. Klokken manglede tyve Minutter i ni; han var næsten sikker paa at møde den, han længtes efter, paa Trappen.

Et Par Skridt fra Porten stødte han paa Gymnastik-Læreren, Hr. Fassi, som gik og kiggede i et Korrektur Ark. Hr. Fassi stansede ham og fortalte, at han løb en Artikkel igennem, som Frøken Pedani havde skrevet om *Barre-øvelser* til Ugeskriftet *Nuovo agone*, af hvilket Blad han var Medredaktør.

— Det er ganske rigtigt, alt hvad hun siger; der skal blot rettes lidt paa det her og der. Det er en Gymnastiklærerinde, der forstaar sit Fag! Jeg vil ikke just sige, hun forstaar at skrive om det — enhver har sine Ævner. Og desuden, hvad Gymnastikken som Videnskab angaar, saa

slaar en Kvindehjerne ikke til, men som Gymnastiker og Lærerinde har hun ikke sin Lige! Naturen har ligefrem skabt hende dertil. Hun har en vidunderlig Brystkasse. Jeg passede paa hende igaar, da hun forsøgsvis foretog nogle Drejninger med Overkroppen. Hun er bøjelig som et tiaars Barn. Og saa kommer de Herrer Æstetikere og vil paastaa, at Gymnastikken ødelægger det smukke Køn! Hun svinger Haandvægtene som en Mand og har den skønneste Kvindearm, man kan se for sine Øjne . . . Jeg anbefaler mig!

Paa denne Maade brød han Samtalen af, nærmest for at efterligne sin Guddom, den berømte Baumann, *den store Gymnasiark*, som han kaldte ham.

Den drabelige Hr. Fassi havde uden at vide det i nogen Tid pint Sekretæren med alle sine Beskrivelser af Frøken Pedanis Kraft og Skønhed, noget hans Sind kun var altfor opfyldt af. Nu øgede Forestillingen om hendes svajende Overkrop og blottede Arm den Sindsbevægelse, hvormed han altid nærmede sig Trappen, naar han haabede at møde sin Husfælle.

Med lette, langsomme Skridt gik han ivrigt lyttende op ad de første Trin. Da han hørte nogen komme ned ad Trapperne, steg Blodet ham op i Kinderne. Det var Frøknerne Pedani og Zibelli, som gik ud sammen som sædvanligt for at gaa til Skolen. Han kunde kende den førstes dybe Altstemme.

Da de lidt efter mødtes, stansede Sekretæren og hilste. Istedet for at se paa Frøken Pedani fik hans Frygtsomhed ham til som sædvanligt at fæste Blikket ved hendes Ledsagerske, og som sædvanligt troede denne sig at være Aarsagen til hans Forvirring, hvorfor hun søgte at opmuntre ham med et elskværdigt Smil. Og nu førte de en af disse korte og kejtede Samtaler, som ligeledes hørte med til Situationen.

Da Sekretæren var naaet en Trappe op, vendte han sig hastigt for at kaste et stjaalent Blik paa Frøken Pedonis smukke Skulder og kraftige Arm, men i samme Øjeblik vendte Frøken Zibelli Hovedet og sendte ham, bag Venindens Ryg, et smilende Blik.

Saa tog han en rask Beslutning. Det kunde ikke blive ved paa denne Maade. Følelsen af, at han atter havde gjort en ynkelig Figur, gav ham Stødet. Han kunde ikke længere taale al denne Uro og Usikkerhed, som ikke engang tillod ham at glæde sig ved at betragte hende, naar de mødtes. Det var afgjort, han vilde sende hende det Brev, som allerede i en Uge havde ligget paa hans Bord: han vilde have sin Dom paa Liv eller Død.

Da han var naaet op paa anden Sal, aabnede han med en besluttet Mine Døren og gik rask hen imod Onklens Værelse. Onklen, *Kommandør**)

*) *Kommandør* betyder her blot, at Vedkommende er dekoreret med et Kommandørkors. O. A.

Celzani, ejede Huset, og han vilde nu bringe ham Huslejen fra Beboerne og derefter gaa ind og for sidste Gang gennemlæse det Brev, der skulde afgøre hans Skæbne. Da han kom hen til Døren, kunde han imidlertid høre, at der blev talt højt inde i Værelset. Han stansede, bøjede sig ned, kiggede ind gennem Nøglehullet og saa' en lille, tyk Mand med et stort, skægløst, rynket Ansigt, der gav ham Lighed med en gammel Dreng, og en sort Paryk, der sad paa skraa. Det var General-Direktøren for Kommune Skolerne, som fra gammel Tid kendte Kommandøren, der havde været Suppleant i Skoleraadet, og som nu ofte paa sin Vej til Kontoret gik op for at snakke lidt med sin fordums Kollega. Imidlertid var Sekretæren bleven mistroisk overfor alle, lige siden denne hemmelige Lidenskab havde fyldt hans Hjærte, og han gav sig derfor til at lytte, i den Tro at de talte om ham. Imidlertid blev han snart beroliget ved at høre, at Direktøren som sædvanligt kun talte om sit Embedes store Vanskeligheder, der ofte var af delikat Natur, med Hensyn til alt, hvad der angik Lærerinderne.

Sekretæren trak sig derfor tilbage, og først da Direktøren var gaaet, gik han ind til Onklen, der sad i en Lænestol og stirrede frem for sig med sine alvorlige Øjne, som om han var hedsunken i overjordiske Betragtninger. Efter at have aflagt Regnskab for de forskellige Foretagender, lagde han Pengene paa Bordet foran

Onklen, der uden at tale nikkede bifaldende med sit smukke Hoved, hvorefter han atter henhældt i sine Betragtninger. Sekretæren skyndte sig ud, listede ind i sit Værelse, tog et fire Siders Brev, som var skrevet med pyntelig Skrift, op af en aflaaet Kasse, gennemlæste det med dyb Opmærksomhed, lagde det omhyggeligt ned i Konvolutten, satte et Frimærke paa og sneg sig derefter ned ad Trapperne og ud paa Gaden, hvor han blev staaende længe foran Brevkassen, inden han lod Brevet falde derned. Han trak Vejret dybt. Tærningerne var kastede.

*

*

*

Sekretær Celzani var først i Begyndelsen af Trediveerne, men hans satte Væsen og Manerer gjorde, at man godt kunde tro, han var halvtreds. Hans Ydre mindede nærmest om Notaren i Komedierne eller om en Huslærer i en adelig, klerikal Familie. Efter at han som lille Dreng havde mistet sine Forældre, var han blevet opdraget af en Morbroder, som var Landsbypræst, og som senere satte ham i et Præste-Seminarium. Men da denne Onkel var død og havde efterladt ham lidt Penge, var han kommet i Huset hos sin Onkel Celzani, der var Enkemand uden Børn, og dermed var hans præstelige Løbebane endt. Han gik i Kirke, omgikkes Præster og havde beholdt forskellige Vaner, der kendetegner Præsterne, som f. Eks. hyppigt at holde Hæn

derne trykket ind mod Brystet, med Forkærlighed at klæde sig i mørke Stoffer, ikke at bære Overskæg m. m.; men han var ikke bigot og kunde uden at lyve rose sig af at være liberal og Patriot.

Alligevel var han i mange Aar af alle Husets Lejere spøgende blevet kaldet *Don**) Celzani. Og skøndt de fandt ham en Smule latterlig, agtede de ham og holdt af ham, fordi han var høflig og tjenstvillig mod alle uden nogensinde at blive træt.

Men der var en Side i hans Karaker, som ingen kendte. Under dette rolige, præstelige Ydre skjulte der sig en stærkt sanselig Natur, som imidlertid altid holdtes i Tømme, ikke af Hykleri, men snarere af Frygtksomhed blandet med en vis Sømmelighedsfølelse. Ganske vist vilde hans gode Onkel, Præsten, ikke have kunnet følge ethvert af hans Skridt; men hans Opførsel var saa værdig og forsigtig, at selv de, som kendte ham og hans Vaner bedst, ikke kunde ane, at han ikke ogsaa i denne Henseende var det, som han syntes at være. Forøvrigt var han en af de Naturer, som trods deres Sanselighed ikke er plumpe, og som ikke hengiver sig til Lasten, fordi den ikke vilde tilfredsstille dem; disse Naturer, der er skabte til at finde Ro i et betrygget og retskaffent For-

*) I Italien tituleres Præsterne ikke *Signore*, men *Don* efterfulgt af Fornavnet.
O. A.

hold, grundet paa Tilbøjelighed. En saadan Natur venter og søger og holder sig i Tømme uden stort Besvær, indtil den møder det legemlige eller sjælelige Ideal, som har foresvævet den, og med Hensyn til dette er den maaske vanskeligere at tilfredsstille end andre mere kolde og raffinerede Naturer, hvis Blik Liden-skaben ikke tilslører.

*

*

*

Dette Ideal havde han nu fundet i den lombardiske Lærerinde, Frøken Pedani. I December, tre Maaneder forud, var hun sammen med sin Kollega, Frøken Zibelli, flyttet ind i en lille Lejlighed der i Huset paa tredie Sal, lige overfor Hr. Fassi, som havde faaet hende til at flytte derind for bedre at sikre sig hendes værdifulde Medarbejderskab ved *Nuovo agone*.

Denne høje, kraftige unge Kvinde paa syvogtyve Aar, «skulderbred og smal om Midien», der var skabt som en Statue, hvis hele Legeme aandede Sundhed og Styrke, og som vilde have været endogsaa meget smuk, hvis hendes Næse ikke havde været for kort, og hendes Ansigtssudtryk og Gang for mandhaftige, havde lige fra det første Øjeblik virket paa ham som et Menneske, han længe havde ventet og eftertragtet. Det var den Type, der havde foresvævet ham i hans Seminarist-Drømme, og som han havde

fantaseret om i sin første hedt begejstrede, men kyske Ungdom.

Den første Gang, han var gaaet ind til hende for at modtage Lejen for det første Fjerdingaar forud, var det ham ikke muligt at tælle de Femfrancs-Sedler, som hun havde lagt i en Række foran ham paa Kommoden, og fra den Dag var hans Lidenskab tiltaget i Styrke. Næppe havde han ved hendes hele Holdning og Væsen faaet et Indtryk af den re rolige og kraftige Natur, der skyede alt Koketteri, og som knap lod hende selv ane det Indtryk, hun havde gjort, og som fjærkede enhver Tanke om Letsindighed og Lunefuldhed, før hans Sind resolut vendte sig mod Ægteskabet som den eneste Mulighed for Tilfredsstillelsen af hans Lidenskab. Trods denne Lidenskab forudsaa' han imidlertid godt de Vanskeligheder, som hans Onkel med Rette vilde gøre overfor dette Ægteskab med en enligstillet og uformuende Lærerinde. Det eneste Haab, han havde om ikke at faa et absolut *nej*, var, at *Kommandøren* havde fattet en besynderlig Lidenskab for Gymnastik-Undervisningen, som han havde givet kraftige Beviser paa ved ivrigt at virke for dens Indførelse i alle Skoler. Hans Sympathi for Gymnastikken havde endogsaa bragt ham til at slaa en Trediedel af paa Lejen for Hr. Fassi og til at tilstaa Frøken Pedani samme Begunstigelse, og Sekretæren haabede derfor, at dette skulde dæmpe hans Modvilje overfor denne Forbindelse. Her laa altsaa ikke den største Van-

skelighed. Den største Vanskelighed var det at driste sig til aabent at erklære hende sin Kærlighed. I tre Maaneder havde nu hans uovervindelige Frygtsomhed, der først og fremmest havde sin Grund i en dyb Følelse af Underlegenhed hvad alt det Ydre angik, hindret ham i at fremkomme med en Antydning af en saadan Erklæring. I tre Maaneder havde han nu, efter nøje at have skaffet sig Besked om hendes Timeseddel, daglig forsøgt at møde hende et Par Gange paa Trappen for at aabne sit Hjærte for hende. Han havde mødt hende utallige Gange, men det var kun lykkedes ham at fremkomme med de aller banaleste og taabeligste Ord.

Tilsidst kunde han ikke længere holde denne Tilstand ud; saa var det, han skrev til hende.

*

*

*

Huset egnede sig fortræffeligt til at dække over en Kærlighedshistories Hemmeligheder. Det var et af de ældste Huse i Turin, et gammelt Kloster, sagdes der, uden Kvistværelser, uden Balkoner mod Gaarden og med kun to halvmørke Trapper. Paa hver af disse Trapper fandtes kun seks Lejligheder, næsten alle smaa og beboede af rolige Folk. Paa samme Trappe som Værten boede Ingeniør Ginoni paa første Sal med sin Familie. Dem kendte Frøken Pedani, som havde været Lærerinde for en af Døtrene. I samme Etage boede et Par gamle velstaaende

Søstre, grumme gudfrygtige og saa blufærdige at de aldrig saa' en Mand i Øjnene. I Grunden var de grundskikkelige. I Begyndelsen havde de hilst høfligt paa Frøken Pedani, men dette var de hørt op med efter af Husets Folk at have faaet at vide, at hun hos Doktor Gamba gennemgik et Kursus i Anatomi og Fysiologi, som var knyttet til Gymnastik-Undervisningen. Paa anden Sal, lige overfor Kommandøren, boede en gammel Særling, Professor Padalocchi, en forfærdelig Linguist, sagdes der, men meget elskværdig. Undertiden fulgtes han op ad Trappen med Frøken Pedani og fortalte hende saa om alle sine Sorger og Besværligheder. Tredie Sal var ganske helliget Skolen og Gymnastikken, og de to Lejligheder var uden Tvivl de ejendommeligste i hele Huset, paa Grund af det Liv der førtes i dem. Især var Lærerindernes Husførelse mærkværdig, begrundet i den store Forskel, som der var paa deres Temperament og deres Livsopfattelse, som gjorde, at man maatte undres over, at de havde valgt at leve sammen. Frøken Zibelli var seks og tredive Aar og i et og alt en Modsætning til sin Veninde. Hun var høj, men mager og smal over Skuldrene; et nydeligt, men altfor smaatskaaret Ansigt, som allerede var falmet. Det langvarige Cølibat, som hun ikke var skabt for, havde givet hendes hele Skikkelse et Præg af Bitterhed og Misfornøjelse. I Grunden var hun god, men hendes irritable, omskiftelige Sind gjorde hende megen Fortræd. Hun havde fattet

Venskab for Maria Pedani fra det første Øjeblik, de var mødtes. Hun var straks blevet grebet af en Sympathi, som en ældre Søster kunde føle den, for denne smukke unge Pige, der var fuldkommen ligegyldig med Hensyn til sit Ydre og alle huslige Beskæftigelser, og hvis Begejstring for Gymnastikken hun saa fuldtud delte. I to Aar havde de nu boet sammen, men med dette fortrolige Samvær led ogsaa den uforstyrrede Harmoni et Skaar. Den første Uenighed var opstaaet Aaret forud under den store Gymnastikkongres i Turin, paa hvilken det blev bestemt, at der skulde finde en Deling Sted mellem den Obermannske og den Baumannske Skole. Pedani havde resolut valgt den sidste, som var den dristigste, den anden sluttede sig, i Følge sit mere kvindelige Temperament, til den første. Senere var der opstaaet Misforstaaelser af alvorligere Slags. Zibelli forelskede sig hvert Øjeblik, og blot et Blik, et venligt eller uklart Ord, et lille Høflighedsbevis fra en af Lærernes eller fra en Overordnetes Side var nok til, at hun troede sine Følelser besvarede. Og bestandig, under disse Kriser, syntes det hende, at hendes smukke Venindes Skikkelse stillede sig imellem hende og den formodede Elsker, bortledede hans Opmærksomhed, drog den til sig, maaske ufrivilligt, men netop derfor til hendes endnu større Ærgrelse. Saa paafulgte der slemme Perioder, i hvilke hun knap kunde taale Venindens Nærværelse

og søgte ethvert Paaskud til at yppe Kiv med hende og bagtalte hende overfor Fremmede. Det øgede blot hendes Irritabilitet, naar alle hendes Anslag ganske prellede af paa denne sunde Sjæl i det sunde Legeme, i hvilket Livet pulserede varmt og hurtigt, og hvis bestandige, glade Aktivitet syntes at kvæle al Sans for det daglige Samlivs smaa Skærmydsler.

Men naar disse Anfald var ovre, og Zibelli havde forelsket sig paany, vendte det tidligere venskabelige Forhold tilbage. Saa længe hun troede sig genelsket, var hun fuld af Omhu for Veninden, morede sig over hendes Mangel paa Ordensans, glædede sig endogsaa over den Beundring, hun sædvanligvis vakte. Den anden var bestandig ens og lod aldrig sin Sindsligevægt forstyrre af disse Scener, som hun ikke forstod. Hendes Venskab lignede mere en Mands, uden Ømhed og uden Luner; hun gav ikke meget, men fordrede ogsaa kun lidt. Den sidste Brydning havde Læreren Fassi forvoldt; Zibelli havde fattet en varm Sympathi for ham og følte nu den bitreste Harme over Pedanis bestandige Forhandlinger med ham. Hun var paa Nippet til at gøre Alvor af sit ofte udtalte Forsæt at flytte fra Veninden, men var dog blevet, dels af Mangel paa et antageligt Paaskud, men mere maaske fordi hun i den senere Tid følte sig overbevist om, at Sekretæren var forelsket i hende. Og hun ikke alene blev,

men alle hendes venskabelige og ømme Følelser vendte tilbage.

*

*

*

Men heller ikke dette havde Maria Pedani bemærket. Hun levede kun i en eneste Tanke: Gymnastikken; ikke af Ærgærrighed eller for Tidsfordriv, men af den dybeste Overbevisning om, at Gymnastikken, dyrket saaledes som hun og andre tænkte sig det, skulde blive som en Genfødsel for Verden.

Efter at Minister De Sanctis havde pustet nyt Liv i Undervisningen, og efter Baumanns kraftige Propaganda var hendes Kærlighed blevet til en sand Lidenskab, og hun havde derved faaet en vis fremskudt Stilling indenfor Turins Skoleverden. Hun underviste i fire-fem forskellige Skoler og Instituter og bragte altid Liv og Fart i Undervisningen, der prægedes af hendes egen Begejstring. Hun syntes født og baaren til denne Virksomhed. Ikke alene lykkedes det hende med Lethed for sin Fornøjelse at udføre de vanskeligste mandlige Øvelser, men hun var ogsaa gennem Studier naaet til at blive en fremragende Theoretiker, beundret af alle Inspektørerne paa Grund af sin sjældne Dygtighed i at bringe Afveksling i Øvelserne, sin fortrinlige Kommando og sit skarpe Blik, der opfangede enhver lille Uregelmæssighed i Stilling eller Bevægelse selv i den talrigste Skare Elever.

Hun gennemgik et Kursus i Anatomi ved Palestraen, men allerede et Par Aar før havde hun ved stor Flid og megen Læsning erhvervet sig godt Kendskab til den menneskelige Organisme og til Hygiejnen. Hun saa' straks, om en Elev havde Anlæg for Gymnastikken, eller ej! Havde et Barn en Legemsfejl, søgte hun at rette den ved en Række særlige Øvelser. Til dette helligede hun sig med moderlig Iver. Hun førte en ubønhørlig Krig mod de stramme Korsetter og snævre Kjoler. Hun førte Tabel over visse af sine Elevers Vægt for at forvisse sig om Kurens Virkninger, og for sine egne Penge havde hun købt et Dynamometer for at maale Elevernes Styrke. Udenfor Undervisningen beskæftigede hun sig med specielle tekniske Problemer og holdt Øje med alt, hvad der fremkom paa Gymnastikkens Omraade i og udenfor Italien, hvis halve Snes gymnastiske Tidsskrifter hun samvittighedsfuldt gennempløjede, foruden at hun selv var Korrespondent for flere af disse. En af hendes Artikler, *Om Springets praktiske Nytte*, der var skrevet med Lune og Vægt og Elegance, havde vakt Hr. Fassis Beundring og havde lagt Grunden til deres Venskab, der dog fra Lærerens Side var en Smule interesseret. Selv var han nemlig fuld af Ideer og Kundskaber i sin Videnskab, men manglede fuldstændig Stil. Maria Pedani supplerede ham imidlertid fortræffeligt og omskabte hans Notitser til Artikler, under hvilke han med største Dristighed satte sit Navn. Men

Pedani, som ikke skrev for Ærens Skyld, brød sig ikke herom.

Helt optagen af sine Skoler var hun hver Dag paaferde i alle Turins Udkanter. Naar hun ikke underviste, sad hun ved sit Bord og studerede, og naar hun ikke læste, var hun i sin Ensomhed beskæftiget med gymnastiske Forsøg. Hun virkede saa utrætteligt i sit Kald for Menneskeslægtens fysiske Genfødelse, at hun aldeles ikke bemærkede de utallige Blikke, som fra alle Sider kastedes paa hende, og den Sinskyge og Misundelse, hun vakte.

Selv Folk, som kendte hende nøje, ansaa' hende for en mærkværdig Kvinde, der nærrede Afsky for Kærligheden, og Ingeniør Ginoni, som holdt af at spøge med hende, kaldte hende *den saarende Usaarlighed*.

*

*

*

Frøken Zibelli og Maria Pedani havde i Forening en Tjenestepige og et Værelse, som tjente til Dagligstue for dem begge. Ved den ene Ende af denne Stue laa Pedanis Sovekammer, ved den anden Zibellis. Zibellis Værelse var særdeles ordentligt med smaa Pastelmalerier af hende selv og andre paa Væggene og Masser af hækledede Stykker og broderede Tæpper. Pedanis Værelse lige overfor lignede derimod snarere en Marskandiserbod: hendes Kjoler laa henkastede rundt omkring; paa Væggene hang Gymnastik-

Bluser, i et Hjørne hang en jägersk Stok, to Par Haandvægte laa under Sengen, og spredt over hele Værelset laa Numre af *Nuovo agone, Campo di Marte, Palestra di Padova, Gymnaste Belge* og andre Blade af samme Slags. Over Sengen ved Siden af en iturevet Almanak hang i en forgyldt Ramme en Skønskriftsprøve, som hendes Elever havde foræret hende, og som gengav Parinis bekendte Linjer:

Che non può un'alma ardita
Se in forti membra ha vita?*)

Hendes Bibliothek var et Bjærg af Bøger og Tidsskrifter om Gymnastik, Svømning, Cykling, Hygiejne m. m. Men hvad der gav hendes Værelse dets egentlige Præg var alle de Portræt-Billeder, tagne fra illustrerede Blade, som var hængt op paa Væggene. Foruden Baumann saa' man ogsaa de mest bekendte italienske Gymnastikere: Galeo fra Venedig, Pizzari fra Chioggia, Ravano fra Genua, og over disse Rauestein, de tyske Gymnastikeres Nestor.

Dette Værelse var hendes Sovekammer, Arbejdsværelse, Gymnastiksal og Skolestue, for hver Morgen gjorde hun sine Øvelser, saasnart hun var staaet op, og modtog senere Privat-Elever. Desuden var det som en Slags anden Dagligstue for dem begge, eftersom Zibelli, naar

*) 3: Hvad formaar ikke en dristig Sjæl i et kraftigt Legeme.

de var i god Forstaaelse, hvert Øjeblik gik derind for, tiltrukket af denne bizarre Uorden, at snakke lidt med Veninden.

*

*

*

Der sad de netop begge to Klokken syv om Aftenen efter at have spist til Middag. En lille Benzin-Lampe stod paa et Bord, ved hvilket Pedani sad og bladede en Artikel om Ring-Gymnastik igennem, medens Veninden, der saa' til, havde lagt sin Arm om hendes Hals. Medens de sad saaledes, kom Portnerkonen med Sekretærens Brev.

Maria Pedani saa' paa Brevet, men kendte ikke Haandskriften. Zibelli rejste sig som for at gaa, men hendes hele Væsen udtrykte saa tydeligt hendes ringe Lyst til at fjerne sig, at Pedani bad hende blive. Hun havde desuden ingen Hemmeligheder hverken for hende eller andre.

Da hun havde aabnet Konvolutten, saa' hun paa Underskriften og begyndte at læse uden noget Tegn til Overraskelse. Først da hun var færdig, smilede hun, rystede paa Hovedet med Blikket fæstet paa Brevet, som om hun for første Gang klarede sig alle de Tegn, der burde have ladet hende forudse dette Tilfælde.

Zibelli turde ikke spørge tiltrods for sin Nysgærrighed, men hun fulgte med spændt Opmærksomhed enhver Bevægelse. Den anden

rejste sig, kastede skødesløst Brevet ned i Bord-skuffen, gik hen til Skabet og tog sin Hat. Zibelli huskede nu paa, at hun skulde hen og høre et Foredrag i *Club alpino*. Hun fik en Ide, men for at bortjage enhver Mistanke sagde hun smilende:

— Naa, saa du har Hemmeligheder?

— Det er ingen Hemmelighed — svarede Pedani ligegyldigt, — jeg skal fortælle dig det senere — og hun satte rask sin Hat paa Hovedet.

Spøgende fulgte Zibelli hende ud; derefter forvissede hun sig om, at Pigen var i Køkkenet, og ilede atter ind i Venindens Værelse, tog Brevet op af Skuffen, saa' paa Underskriften og blegnede. Derpaa gennemlæste hun hele Brevet og blev grebet af et saadant Anfald af Raseri, at hun følte sig fristet til at sønderslaa og sønderrive alt omkring sig. Ogsaa ham stjal hun fra hende! Aah, den nedrige Skabning! Hun kunde have prikket hende ihjel med Knappe-naale! Og hvad der næsten gjorde hende aller-mest rasende, det var, at omend der ikke i Brevet var direkte Tale om Ægteskab, saa forstod man af hver eneste Sætnings næsten komiske Alvor, at dette ikke var en letsindig Kærligheds-erklæring, der blot havde Kurmageri til Maal. Det var et gennemtænkt og velovervejet Brev, som forraadte en Lidenskab, der allerede havde varet nogen Tid og som havde alvorlige Hensigter. Og hun, der havde ladet sig skuffe saaledes, hun havde blot tjent til Skærmbædt

for de to andre! Hun kastede Brevet ned i Skuffen, gik hastigt et Par Gange frem og tilbage, som om Luften i denne Stue tog Vejret fra hende, og idet hun følte Trang til en øjeblikkelig Hævn, glattede hun hastigt sit Haar og gik ud paa Trappen, hvor hun med et anstrængt Smil bankede paa hos Lærer Fassi, som boede lige overfor.

*

*

*

Fru Fassi lukkede op med et surt Ansigt, som var beregnet som Velkomst til Maria Pedani; men da hun saa', at det var den anden, formildedes hun og bad hende komme indenfor i den lille Stue med de nøgne, kalkede Vægge, hvor fire Smaadrenge gjorde et øredøvende Spektakkel rundt om et halv-dækket Bord. Zibelli var sikker paa i Fru Fassi at finde en Forbunds-fælle mod Maria Pedani, hvis Fortrolighed med Hr. Fassi ærgrede Konen, mere end hun vilde tilstaa. Hun var en Kvinde i Fyrrerne med en mægtig Barm, der hindrede hendes Armbevægelser, og en stor Mund med hængende Læber; hjemme var hun altid yderst sjusket klædt. Hun var uhyre skinsyg paa sin kraftige Mands otte og tredive Aar og havde aabenbart en yderst overdreven Opfattelse af hans grovkornede Under-officers-Skønhed, der nærmest bestod i et Par tætte Moustacher, som naaede ham op til Ørerne. Men hun var ogsaa bange for ham og vovede

derfor ikke aabenlyst at vise sin Uvilje overfor Rivalinden.

Imidlertid faldt Samtalen snart paa Maria, og uden at nævne hvorfra hun havde sin Viden, fandt Zibelli Lejlighed til at gøre en Hentydning til Sekretærens Kærlighed.

Fru Fassi var som himmelfalden. — Vil han gifte sig med hende? — spurgte hun.

Lærerinden nikkede bekræftende.

— Han er jo gal! — sagde Fru Fassi med slet dulgt Ærgrelse. — Men . . . hun?

— Hun — svarede Zibelli — i Øjeblikket giver hun den ligegyldige, men hun vil svare ja og atter ja, det kan jeg forsikre Dem.

— Aah — udbrød Fruen — Don Celzani betænker sig nok to Gange . . .

— Don Celzani, hvad skulde han betænke sig paa! — svarede Zibelli; — Don Celzani er naiv, og for ham er en trediveaarig ung Kvinde og et Barn paa femten Aar et og det samme. Han kender ikke selv Verden og troer derfor, at heller ingen andre kender den. Jeg tør vædde, at han ikke engang aner, at Maria, førend hun kom til Turin, har været Lærerinde i et halvt Dusin forskellige Kommuner. — Og hun gav sig til at le. — Man ved jo nok, alt hvad en Lærerinde kan opleve paa Landet; om hende har nu ovenikøbet Aviserne talt. Der er endogsaa en Historie om ikke mindre end et helt Kompagni Bersagliere-Soldater. Men der er jo mange Originaler i denne Verden!

Revet med af sit undertrykte Raseri skulde hun lige til at gaa endnu videre i sine smukke Beretninger, da der hørtes en hæftig Ringen. Det var Fassi, som kom forfærdelig ophidset over en Artikel, som havde staaet i *Gazzetta di Torino*, og i hvilken hans Ideer om Gymnastikken var blevet skarpt imødegaaede. Det var nemlig hans Mani at gøre Gymnastikken saa vanskelig og indviklet som muligt ikke alene i Teori, men ogsaa i Praksis. Han arbejdede ikke, som Pedani, med et Ideal, Menneskehedens Vel, for Øje. Han nærede en begejstret Tilbedelse for sin *Videnskab* paa Grund af den Tilfredsstillelse, som hans Stolthed fandt og haabede at finde i denne *fysiske Undervisning*, som han hævdede, at man burde sige i Stedet for Gymnastik, et Ord, som blev misbrugt af Akrobater og Dansere.

— Er der ellers noget nyt? — spurgte han pludselig à la Baumann.

Hans Kone skyndte sig at fortælle ham Nyheden om Don Celzani, der vilde giftes med Maria Pedani, men hun fandt slet ikke i sin Mands Ansigt det Udtryk af Skinsyge, som hun havde ventet. Hans Beundring for Maria Pedani lignede i Grunden nærmest Mekanikerens Beundring for en smuk Maskine, som tillige kunde være ham til Nytte med Hensyn til hans egne ærgærrige Planer. Alligevel mishagede Efterretningen ham, fordi han forudsaa', at hun som gift vilde slippe ham af Hænderne, og saa var

det forbi med hans Artikler. Denne Tanke udtalte han dog ikke.

— Snak — udbrød han — en virkelig Gymnastiklærerinde bør ikke gifte sig; hun maa være som en Soldat, fri paa Sjæl og Legeme. Frøken Pedani maa ofre sig for sit Kald, og hendes Kald er ikke at føde Børn selv, men at rette paa andres. Hun skal ikke begaa den dumme Streg, Jeg skal snakke med hende.

— Men hvor i Alverden har det Heldøre faaet Mod til at forelske sig i saa smuk en Pige? — spurgte han pludseligt.

Fru Fassi skulde lige til at fremkomme med nogle Indvendinger angaaende hendes Skønhed, da det attet ringede. Det var Pedani, som kom tilbage, fordi der intet Foredrag havde været i Foreningen. Hun kom for at hente Veninden. Hun vilde ikke sætte sig. Hun var rødhusset af Aftenluften, drog Vejret hurtigt med let opspilede Næsebor og saa' saa frisk og levende ud, at Fru Fassi maatte rette et Spørgsmaal til et af Børnene for at bryde den beundrende Tavshed, som var fulgt efter hendes Indtrædelse.

— Jeg kommer for at hente dig — sagde hun til Zibelli, og hvem der havde hørt hende uden at se hende skulde snarere have troet, at det var en Ægtemand end en Veninde, der talte.

Zibelli rejste sig, og efter en Hilsen gik de bort sammen.

— Naar alt kommer til alt, kan man ikke sige, at Don Celzani har gjort et daarligt

Valg — sagde Fassi og saa' henimod Døren, gennem hvilken de var forsvundne.

— Han er da ikke gift endnu — svarede Konen med et listigt Smil.

*

*

*

Sekretæren var stærkt i Beraad hele den Dag og den paafølgende Morgen, om han skulde afvente et skriftligt Svar, eller om han skulde tage Mod til sig og forlange det mundtligt. Han endte med at tage Mod til sig, og Klokken tre Kvarter til to, paa hvilken Tid han vidste, at Frøken Pedani om Søndagen gik ud for at gaa hen til Palestraen, stillede han sig paa Lur bag sin Dør for at lytte efter hendes Trin. Efter nogen Tids Venten hørte han hende da ogsaa komme og vilde ile efter hende. men i samme Nu var der en velkendt Stemme, der tilraabte ham et: — Hjærtelskede Sekretær! . . . Du gode Gud, det var Ingeniør Ginoni, der kom ligesom de foregaaende Aar paa denne Dag for at bede sin Vært, Kommandøren, der var hans gode, gamle Ven, om at komme ned til dem til en lille Familiefest, som han plejede at fejre i Anledning af sine Tvillingers Fødselsdag. Sekretæren maatte blive staaende og tale med ham, og Lejligheden var for den Dag sluppet ham af Haanden. Han var nu nødt til at lade Posten bringe den afgørende Dom.

Om Aftenen var der kun et Par Mennesker samlede hos Ginonis. En af Husfællerne, Professor Padalocchi, havde ikke kunnet komme, Frøken Zibelli havde ikke villet, og Husets Ejer viste sig ikke.

I Spisestuen, rundt om det store, ovale Bord der var dækket med Frugtskaale, fyldt med Kager og Konfekt, og Flasker med sardinske og sicilianske Vine, sad kun Familien, Frøken Pedani og tre af Datterens smaa Veninder med deres Bedstemoder, som boede i den anden Del af Huset. Men Ungdommen, som udgjorde Flertallet af denne Forsamling, gav den Ynde og Oprømt-hed og dannede om Bordet en Krans af lyslokkede Hoveder, bestraaede af Gaskronens varme Lys, som forgyltde alt. Den lille Pige, hvem Maria Pedani endnu underviste i Gymnastik i Margherita-Skolen, var tretten Aar og lignede ganske sin Tvillingbroder, der gik i Latin-skolen. Den ældste Søn, Alfred, som var enogtyve Aar, Student, Matematiker og udpræget Cyclist, var en dristig, blond Type med et Par smukke, ondskafulde Øjne, allerede i Besiddelse af en Utvungenhed som en Mand, hvem Verden har fordærvet. Han havde sat sig saa tæt op ad Frøken Pedani, at hun havde maattet rykke sig lidt tilbage, for at ikke hendes Skulder og Side ideligt skulde berøre hans. Han var sin Moders Afgud. Moderen selv var endnu ikke fyrretyve Aar, en høj, elegant og indolent Person med en aristokratisk Næse, elskværdig, saa

længe man ikke saarede hendes blinde Kærlighed til denne Søn. Familiens mest tiltalende Medlem var Ingeniøren, en smuk, halvhundredaarig Mand, graasprængt, lattermild, en stor Slider, fuld af pudserlige Indfald, snaksom og munter, bredt anlagt, livsglad, uden Hang til Forfængelighed. Mand og Kone følte begge en oprigtig Sympathi for Maria Pedani, dels paa Grund af hendes Karakters respektable Ejendommelighed, og maaske endnu mere fordi deres Datter tilbad hende. Det eneste, som skilte dem fra hende, var den udprægede Uvilje de nærede mod Gymnastikken, efter at en Nevø af dem, som var Elev i en Kostskole i Milano, var faldet ned fra Klatrestangen og havde brækket en Arm.

— Vi er gode Venner! — plejede Ginoni at tilraabe hende, naar de mødtes paa Trappen, — men kun til Gymnastiksalens Tærskel! — Eller ogsaa: — Ned med Gymnastikken! — og hver Gang, de var sammen, morede det ham at drille hende med denne Sag.

Ogsaa den Aften faldt Samtalen paa Gymnastikken, og Ingeniøren citerede med paatagen Respekt en Foredragsholder, som, da han nogle Aftener forud skulde tale om Gymnastik, først havde forvildet sig ind i Filosofien, Etnologien, Antropologien og vendt op og ned paa al menneskelig Viden for endelig at naa til Haandvægtene!

— Gymnastikken -- svarede Pedani roligt -- er i Slægt med alle Videnskaber.

— Ja, ikke sandt? — svarede Ingeniøren straks — den er ikke langt fra at være Nøglen til dem alle. De siger jo nu, at naar en Dreng har svært ved at løse en Opgave, behøver han kun i et Kvartertid at gøre Øvelser i Reck og Barre, saa gaar det af sig selv, naar han atter tager fat.

— Ingeniøren spøger — sagde Maria Pedani og trak paa Skuldrene, — saa svarer jeg ikke mere.

— Jeg spøger ikke — vedblev Ginoni, stadigt spøgende. — Bliver det maaske ikke allerede sagt, at Gymnastikken gør Lægevidenskaben overflødig? Jeg synes, det er Hr. Fassi, der har skrevet, at der er visse Øvelser, som opvejer visse Recepter. En dejlig Type, Fassi! Det er ogsaa ham, troer jeg, der finder mærkværdige Forandringer i sine Elevers Muskulatur fra Mandag Morgen til Lørdag Aften. Han har, f. Eks., ogsaa Ideen til en ganske original Samfundsorden: Folk hopper og springer ned gennem Gaderne, paa Torve og Pladser er opstillet Klatrestænger og andre Gymnastik-Apparater, obligatorisk Brydekamp i alle Kontorer, Øvelser for Viderekomne i Dagligstuerne . . .

— Sig nu ikke mere, Ingeniør — afbrød Pedani ham —; det gør mig virkelig ondt at høre en Mand som Dem gøre en saa alvorlig Sag latterlig. Hvor kan man gøre Nar ad Gym-

nastikken, saalænge vi paa trehundrede tusinde Værnepligtige har firsindstyve tusind kasserede paa Grund af fysiske Mangler! Saa længe vi har Skolernes øverste Klasser fyldte med blege unge Mænd med Arme og Brystvidde som smaa Børn, og saalænge der mellem ti unge Piger af de bedste Familier ikke findes to, som ikke har en eller anden Konstitutions-Fejl? . . . Aah, det er en sørgelig Spøg.

— Jeg beder om Forladelse — svarede Ingeniøren. — Jeg bekæmper ikke Gymnastikken som Gymnastik. Jeg ærgrer mig over denne nye literær-apostolisk-theatralisk-videnskabelige Gymnastik, som de har opfundet for at give Fester og Forestillinger, for at fabrikere store Mænd, for at mangedobble Kongressernes Antal og for at bevæge Tunge og Pen langt ivrigere end Arme og Ben. Dette er vel heller ikke, bilder jeg mig ind, den Gymnastik, som Frøknen forsvarer?

! — Jeg forsvarer den ikke — svarede den anden — fordi den slet ikke eksisterer, fordi den er en Opfindelse af de Herrer, som ikke er inde i Sagen. Jeg kender kun en rationel Gymnastik, som støtter sig paa Kendskabet til Anatomi, Fysiologi og Hygiejne, og som giver Børnene Kraft, Behændighed, Ynde, Helbred, godt Humør, og som hæver alle moralske og intellektuelle Ævner. Jeg troer paa disse Virkninger, fordi de er bevist, og fordi jeg ser dem; jeg troer derfor, at Gymnastikken er den nyt-

tigste, den helligste Institution til Opdragelse af Ungdommen, og de, som bekæmper den, undskyld . . . de bedrøver mig og forekommer mig at være forblindede Fjender af Menneskeheden.

Ingeniøren lo lidt af de sidste Ords lette deklamatoriske Anstrøg. — Nej, Frøken, — sagde han derpaa, — jeg er ikke en Fjende af Menneskeheden. Jeg er en Fjende af dem, som lader Gymnastikken, der burde være en Lindring og en Hvile for Aanden, blive et theoretisk Kunststykke, der optager og trætter Sindet fuldt saa vel som ethvert andet Studium. Og det er netop det, som sker. Ogsaa Overdrivelserne er jeg en Fjende af. Jeg troer, at Gymnastikkens uomstødelige gode Virkninger bliver overdrevet i den mest vidtdrevne Grad, og at Verden bedrages derved. De maa, for Eksempel, tillade mig at forsikre Dem om, at ingen Øvelse og intet Gymnastik-Apparat nogensinde vilde have kunnet give Dem den blomstrende Sundhed og den . . . Figur, som De kan betragte i Spejlet derhenne.

Den ældste Søn gav sit Bifald tilkende ved at lade, som om han klappede i Hænderne. Et Smil glimtede som et Lyn i Pedanis Øjne. Men hun var straks atter alvorlig. — Saaledes gaar det altid — sagde hun; — jeg taler Alvor, De spøger. Jeg vil blot sige én Ting endnu. Tyskland og England, som er Europas første Nationer, er ogsaa de Lande, hvor der gøres

mest Gymnastik. Grækerne, Oldtidens første Folk, var Verdens mest Gymnastik-dyrkende Folk. — Og hun tilføjede smilende: — De ved desuden, at Aristodemus forbød Cumas Indbyggere, som han havde betvunget, at gøre Gymnastik, for at de ikke mere skulde kunne gøre Oprør imod hans Herredømme.

— Han har villet vise dem en Venlighed — svarede Ingeniøren.

Lærerinden tav et Øjeblik. Saa sagde hun ivrigt: — Lykkeligvis tænker ikke alle som De. De kender slet ikke vor Verden. *Ideen* baner sig Vej overalt — ogsaa i Italien. Ved De, at vi nu har over hundrede Gymnastikforeninger? Ved De, at mange ivrige Tilhængere af denne Sag skænker store Summer til Opførelsen af Gymnastiklokaler, at mange unge Læger vier Gymnastikken det ivrigste Studium, at Hundreder af Lærere og Lærerinder lærer fremmede Sprog for at kunne sætte sig ind i Verdens-Gymnastik-Litteraturen, som tæller Tusinder af Bind, skrevne af fremragende Videnskabsmænd?

Ingeniøren indskrænkede sig til en stum Gestus; han havde i nogen Tid været optaget af at gøre Tegn til sin ældste Søn, som nærmede sig tættere og tættere til Maria Pedani og slugte hende med Øjnene paa en ligefrem usømmelig Maade.

— Ned med Baumann! — sagde han tilsidst for dog at sige noget.

Men naar de rørte ved Baumann, forstod Pedani ikke Spøg. Hun sprang op. Baumann var en Pryd for sit Land. Han var Grundlægger af en ny Gymnastik, som vilde bære de vidunderligste Frugter, en stor Aand, en Lærd, en, der forstod at skabe Karakterer. Hun havde lært ham at kende paa Kongressen: det var klart, blot naar man saa' ham, at han var en Mand, der var bestemt til at udføre noget Stort. I tresindstyveaars-Alderen saa' han ud som en ung Mand; hans Pande var stolt, hans Bevægelser lynsnare, hans Tale plastisk, hans Veltalenhed som en Apostels. Naar Baumann fik Midler dertil, vilde han kunne omskabe en Nation. Om det saa blot var for den Reform, han vilde indføre i Kvindegymnastikken, burde Italiens Kvinder have rejst ham en Statue.

Ginoni slog ud med Haanden. Hans Kone derimod tog Ordet og mente, at baade Danse-lærere og Musyklærere klagede over Gymnastikkens mindre heldige Indflydelse paa deres Elever.

— Brødnid — tro De mig, Frue Se, ogsaa Deres Søn giver mig Ret. Det er sandt, — sagde hun og vendte sig imod Studenten — jeg maa takke Dem for Deres smukke Gave.

Det foer igennem den unge Mand, men han rødmede ikke; der skulde mere til. Dog vilde han have foretrukket Tavshed. Nu fortalte han ganske utvungent sin Moder, at han havde sendt Frøkenen Planen over et græsk Gymnasium, som

han mente vilde more hende, og som han havde kopieret paa Bibliotheket.

Fruen smilede let og sagde, henvendt til Pedani: — Forrige Søndag tog Alfred Præmie ved Cykleløbene.

Pedani vilde høre mere herom, men i det samme ringede det, og et Øjeblik efter traadte Sekretæren ind.

Han kom fra sin Onkel for at bede dem have ham undskyldt, han var forkølet og kunde ikke gaa ud.

Sekretæren havde slet ikke tænkt sig, at Maria Pedani var der, og da han nu saa' hende, foer der som et stærkt elektrisk Stød igennem ham; og hvor stor hans Frygt for at røbe sig end var, kunde han ikke i første Øjeblik betvinge sin hæftige Trang til paa hendes Ansigt at læse, hvad Indtryk hans Brev havde gjort. Med vidt opspilede Øjne og et besynderligt Udtryk i Ansigtet saa' han paa hende; han skælvede over hele Kroppen, og hans Ansigt var dækket af en stærk Rødme, der kort efter afløstes af en dødelig Bleghed.

Hele denne Scene afslørede som ved et Lynglimt alt for Hr. Ginoni; han saa' straks hen paa Frøken Pedani, om hvis Læber der spillede et uforklarligt Smil, der gled hen over hendes ubevægelige Ansigt som Genskinnet af en eller anden komisk Tankeforbindelse.

Det lykkedes kun med stort Besvær Sekretæren at faa afleveret sin Besked.

— Se, se, . . . se, se, — sagde imidlertid Ingeniøren ved sig selv, nydende sin Opdagelse! og efter at have bragt Sekretæren en Stol, paa hvilken denne satte sig, som om han sad paa en Tornebusk, bød han ham et Glas Malvasir. Sekretæren tog det og holdt det paa en egen præstelig Maade ind mod Brystet.

Øjeblikkelig fattede Ingeniøren Planen til en polisk Forfølgelse, som han straks begyndte at sætte i Værk. — Højtelskede Sekretær, — sagde han — De er her faldet midt ned i en Diskussion om Gymnastik. Ogsaa De maa sige os, hvad Skole De tilhører. Tilhører De Baumanns Skole, eller . . . hvilke andre Skoler er der, Frøken Pedani? . . . Obermann! Tilhører De Obermanns Skole? Hvad er Deres Mening om Gymnastikkens Indflydelse paa Hjærte-Funktionerne?

Pedani løftede haabløs Blikket mod Loftet. Sekretæren saa' forfærdet paa Ingeniøren. Saa skyllede han Vinen ned i ét Drag, rejste sig og svarede i stor Forvirring: — De spørger, Hr. Ingeniør. Det gør mig ondt, at jeg ikke kan blive, men jeg maa op til *Kommandøren*.

— Vist ikke! — svarede Ginoni. — Jeg lader Dem ikke saaledes slippe. Desuden . . . De kan umuligt gaa nu. Porten staar jo aaben til Klokken elleve, og man ved aldrig, hvem man kan møde paa Trappen. Som Kavalier og høflig Sekretær er det derfor Deres Pligt at ledsage Frøken Pedani til hendes Dør.

Sekretæren satte sig straks, men Studenten

saa' rasende ud; han havde gjort Regning paa at det blev ham, der skulde følge hende.

— Jeg er ikke bange, sagde Pedani med sin dybe Stemme.

— Det er ikke nok, ikke selv at være bange — svarede Ginoni — man maa kunne gøre andre bange, og det, Frøken . . . kan De ikke.

Studenten søgte at lede Samtalen ind i et nyt Spor ved at udspørge Maria Pedani om de store Fester, som forberedtes til Gymnastik-Kongressen i Frankfurt, og de to var snart inde i en ivrig Samtale om dette Æmne, medens Sekretæren, der fortæredes af den dødeligste Skinsyge ved den tilsyneladende Fortrolighed, hvormed hun underholdt sig med den unge Mand, blev mere og mere fortvivlet ved at se alle hendes Tanker og Følelser saa brændende opfyldt af Gymnastikken, at man aldeles ikke turde haabe, at nogen anden Lidenskab kunde faa Plads i hendes Hjærte. Alligevel lyste der et Glimt af Haab i hans Øjne, medens han sad der og utaalmodigt afventede det Øjeblik, da han skulde følge hende op.

Han foer op fra sin Stol, da Pedani rejste sig for at gaa.

Men Ingeniøren var ubarmhærtig.

— Ved nærmere Eftertanke — sagde han, medens alle rejste sig — er Sekretæren i Grunden saa frygtssom overfor Damer, at han var istand til at forlade Frøkenen ved anden Sal. Det er bedst, jeg følger med.

Du store Gud! Don Celzani følte sig, som om han fik et Slag i Ansigtet af en iskold Haand, men han turde ikke tage til Genmæle. Efter de sædvanlige Afskedshilsener gik de ud sammen alle tre og begyndte langsomt at gaa op ad de halvmørke Trapper.

Ingeniøren vedblev at gøre Løjer, men til sin store Sorg kunde Sekretæren aldeles ikke finde paa noget at sige. Han gik med Besvær, stansede, naar de to andre stansede, holdt sig undertiden lidt tilbage for bedre at kunne betragte hendes Skikkelse, eller for med Blikket at gennembore sin Plageaands Ryg. Da de var naaet op til Døren, hvor der ikke mere var tændt Gas, strøg Ingeniøren en Svovlstik, medens Frøkenen ringede paa. Sekretæren stod rede til at opfange og tolke hendes Blik, naar hun hilste paa ham. Og ganske rigtigt, da hun gik ind ad sin Dør, saa' hun paa ham. Men ak! dette Blik sagde intet, og da Svovlstikken gik ud, udslukkedes ogsaa hans Forhaabninger.

Ingeniøren gættede af hans Tavshed, at han havde lidt en Skuffelse, og dækket af Mørket sagde han uden Omsvøb: — Kære Sekretær, De er forelsket i Frøkenen her!

Sekretæren foer sammen, benægtede det, blev vred og viste sig baade forbavset og fornærmet over denne Spøg.

— Og hvorfor ikke? — spurgte Ginoni halvt i Spøg og halvt i Alvor. Det er der jo ikke det mindste i. Det er en smuk og en respektabel

Pige, højst original, ikke støbt i samme Form som de andre. Hvorfor siger De mig ikke Sandheden. Jeg er dog Deres gode Ven og kunde muligvis give Dem Raad om et og andet. Jeg er en Gentleman og respekterer altid Følelsen.

Don Celzani stod et Øjeblik tavs, saa svarede han med bevæget Stemme: — Nu vel . . . De har Ret.

— Ser vi det! — sagde Ingeniøren. — Leve Oprigtigheden. Naturligvis har De haft en Skuffelse, men tab blot ikke Modet. Jeg kender Kvinderne, og jeg kender Frøkenens Karakter. Hun er som en af disse Bomber, der har en lang Lunte liggende skjult. Den brænder en Tid, uden at man mærker noget til det; men saa springer den pludselig, naar man mindst venter det. Vær udholdende som Jærnet og taalmodig som en Helgen, og saa en Dag . . . ja for De gør vel Kur *pour le bon motif*, ikke sandt?

— De forbavser mig — svarede Don Celzani — mine Hensigter er alvorlige.

— Det var jo netop det, jeg mente — sagde Ingeniøren, der atter var kommet i godt Humør ved denne Misforstaaelse. — Men hør nu et godt Raad. En Kvinde som hun skal ikke tages med Storm. De maa belejre hende. Hun har en Lidenskab: Gymnastikken. Nuvel, saa maa De benytte den som Løftestang. De maa blive Medlem af Palestra'en, De maa studere denne Sag i Bøgerne, drøfte den med

hende og saaledes vinde Dem en Plads i hendes Gunst. Dette er mit første Raad til Dem; der skal komme andre senere. Foreløbig: frisk Mod, og gaa paa med Dødsforagt.

Don Celzani, som ikke rigtig vidste, om Ingeniøren talte i Spøg eller Alvor, svarede ikke.

Imidlertid var de naaet til Kommandørens Dør.

— Godnat — sagde Ingeniøren. — De kan stole paa mig. Jeg skal intet røbe.

Sekretæren svarede *Godnat* med mat og mistrøst Stemme og gik ind, angrende at han havde talt.

*

*

*

Angrende og modløs. Da han traadte ind i sit Værelse, gennemfoer der ham et sidste Haab. Maaske havde hun skrevet den Dag, og Brevet vilde saa komme den næste Morgen. Han kunde jo nok ane, hvad dette Brev vilde indeholde; men hvordan det end var, vilde det være ham mindre haardt end denne stumme Ligegyldighed, som knuste ham. Han klædte sig af og laa nu og lyttede med spændt Opmærksomhed. Hans Værelse laa lige under Pedanis Soveværelse, og han plejede at lytte efter hendes mindste Bevægelser. Der var ganske stille hos hende, hun havde sikkert sat sig til at læse. Nu krydsede alle mulige Tanker hans Hoved: havde han handlet urigtigt i ikke klart og tydeligt i sit Brev at have gjort hende

et Ægteskabstilbud? Troede hun maaske, at han kun ønskede en Kærlighedsforbindelse af lettere Natur? Hvor havde han dog ogsaa baaret sig dumt ad! . . . Hans Brev var dog saa tydeligt, syntes han! . . . Du gode Gud, hvor var hun smuk! . . . Han havde aldrig set hende saa smuk som den Aften, som hun sad der, rank som en Kejserinde paa Tronen! Naturligvis syntes hun ikke om ham; hendes Ideal var sikkert en ganske anden Type! Og dog følte han i sig den Liden-skab, som fylder alle Svælg, udjævner enhver Ulighed og trodser enhver Sammenligning.

Ved den første Støj deroppe fra foer han op i Sengen; aldrig før havde disse Lyd bragt hans Blod i saa vildt et Oprør som denne Aften. Han lukkede næsten ikke et Øje hele Natten, vaagnede før Daggry og begyndte saa at lytte efter den første Bevægelse i Værelset ovenover, som atter vakte alt det hæftige Begær i hans Sind, som Trætheden tilsidst havde bragt til Ro. Han kunde ikke længere udholde dette Uvishedens Martyrium; han vilde vente paa hende, naar hun gik ud Klokken halvni, og bede hende om et Svar.

Han passede hende op, og til alt Held viste det sig, at hun var ene. Han gik hende imøde, hilste og spurgte med skælvende Stemme: — Har De intet at sige mig?

Den unge Pige svarede roligt: — Jo, men blot en eneste Ting. Jeg takker Dem for Deres gode Følelser.

— Ellers intet?

— Nej, Hr. Sekretær — svarede hun venligt; — ellers intet.

Og hun fortsatte sin Gang.

Nu begyndte der for Sekretæren en Række sørgelige Dage. Ganske vist havde han besluttet at forsøge endnu en Gang med et formelt Ægteskabstilbud; men han følte, at det vilde være Daarskab at fremkomme med dette nu, lige efter dette Nederlag. Og imidlertid væltede den ene Kedsommelighed ind over ham efter den anden.

Først vilde Zibelli ikke hilse ham mere. naar de mødtes, og da han intet kendte til den virkelige Aarsag, troede han, at denne Uvenlighed skyldtes en pludselig Antipathi, hvilket dybt saarede ham, der selv var saa god og elskværdig mod alle.

Dernæst fandt han Fassis Opførsel højst mærkværdig. Naar de mødtes paa Trappen, stansede han ham som Regel og førte saa uden Grund Samtalen hen paa Frøken Pedani: — Pokkers kønt Fruentimmer! — udbrød han. — Hun var skabt til at ægte Italiens skønneste Mand! Den, som vil ægte hende, gør bedst i at betænke sig vel itide. Jeg er vis paa, at De ikke kan bære de Haandvægte i udstrakt Arm, som hun løfter med én Haand. Men hvor skal man finde én, der passer for hende? Hun foragter Mænd af lav Statur, og hvis hun er saa taabelig at gifte sig med en saadan, saa . . . stakkels Fyr!

Og han saa' vist paa Sekretæren. Denne følte sig slet ikke saaret ved Sammenligningen mellem deres Kræfter. Hans værste Bekymring var hans eget uheldige Ydre i Modsætning til hendes Skønhed. Resten var ham ligegyldig, men han var urolig ved Tanken om, at Fassi lod til at kende hans Hensigter.

Men det blev værre endnu. Flere Gange, naar han fulgte efter Pedani ned ad Trappen, saa' han Student Ginoni komme ud paa Trappeafsatsen med et Ansigt, i hvilke han læste allehaande drabelige Planer; men naar Studenten fik Øje paa ham, forsvandt han atter med et Udtryk af Harme. En Morgen saa' han ham endogsaa følge bag efter hende i San Francesco d'Assisi Gade. Det voldte ham en ikke ringe Uro. Den andens Ungdom og frække Ugenert-hed gav ham alle mulige ængstende Tanker.

Det værste var dog det Stød, Fru Fassi til-delte ham. I flere Dage havde hun spejdet efter ham. Saa mødte hun ham en Aften i Porten og stansede ham. — Hvorledes har Deres Mand det? — spurgte han.

Med sin klagende Stemme gav hun sig til at holde den sædvanlige Lovtale over Manden og hans uhyre Travlhed. Hun talte om hans sidste Arbejde, en Sammenligning mellem Løn-ningsforholdene for Gymnastiklærere i Sverrig og i Italien. — De aner ikke, hvor den Mand arbejder! — udbød hun. Og saa fortalte hun, hvorledes han tilmed aldrig kunde være ufor-

styrret. Der var, f. Eks., Frøken Pedani, som hvert Øjeblik skulde have Raad af ham. Var det nu ogsaa passende for en ung Pige overfor en Mand i Fassis Alder? Nu var *hun* der jo ganske vist, men sæt nu, hun ikke havde været der.

Da hun saa', at hendes Ord begyndte at interessere Don Celzani, gik hun videre med en Mine, som om det var Ting, der ikke vedkom ham:

— Naa, forresten kunde der vel være adskilligt andet at sige. Disse unge Lærerinder, der kommer til Turin efter at have været ansat i en halv Snes Kommuner . . . Man kender jo nok Lærerindernes Eventyr i Smaabyerne. Der er nok ogsaa en Historie med et Kompagni Bersaglierer, som gjorde en Del Opsigt. Hvad der undrer mig mest er, at de har villet have hende her i Turin. Men det er da ogsaa sikkert, at hun er godt kendt her i Byen, og at hendes Navn er opført paa den *sorte Liste*. Min Mening er det nu, at man snart vil faa nette Ting at høre om hende.

Derefter bagtalte hun et Par andre Husfæller, men Sekretæren hørte ikke mere paa hende, og skønt han ingen Tillid havde til hendes onde Tunge, var han dog i stærkt Oprør, da hun forlod ham. Den Tanke, at denne unge Pige ikke skulde have en pletfri Fortid, var ham usigelig bitter, fyldte ham med den vildeste Skinsyge, forekom ham som den pinefuldeste Tørtur. I Særdeleshed faldt dette Kom-

pagni Bersaglierer ham i Flanken med deres Bajonetter en hel Uge igennem. Han led saa meget des mere, fordi det i adskillige Dage ikke var lykkedes ham at faa hende at se. Saa endelig en Morgen mødte han hende . . . og en stor Del af hans Ængstelser og Kvaler forsvandt ved det blotte Syn af hende. Nej, du gode Gud, det var ikke muligt. Hele hendes Skikkelse fra Isse til Fod modsagde Bagvadskelsen. Hele dette skønne Legeme aandede en stolt Jomfruelighed, der sejrrig og uberørt var gaaet ud af enhver Kamp ligesom et fortryllet Sværd.

Men en Time efter vaagnede Mistanken paany, og han var atter et Bytte for sine Kvaler.

Tilslidst besluttede han sig uigenkaldelig til at forsøge et Hovedslag ved aabent og udførligt at bede hende om at blive hans Hustru.

*

*

*

Der var imidlertid en Pligt, som han følte, at han ikke kunde unddrage sig: det var først at henvende sig til sin Onkel for at bede om hans Samtykke og hans Raad. Lidenskabens forblindede ham saaledes, at dette Samtykke forekom ham uhyre let at opnaa. I nævnte Tilfælde, mente han, vilde Onkelen skyde Afgørelsen lidt fra sig, og saa var Spillet saa godt som vundet med det samme. Han forberedte derfor en lille Tale og begav sig med

en alvorlig Mine ind til *Kommandøren*, satte sig foran ham og udviklede med skælvende Stemme sin Hemmelighed for ham.

Kommandør Celzani var en Mand, der ikke forbavsedes over noget, fordi han lagde saa ringe Vægt paa denne Verdens Anliggender. Men da han hørte, hvad det drejede sig om, maatte han dog løfte sit majestætiske hvide Hoved fra Stoleryggen for at se rigtigt paa sin Nevø; derefter sank han atter tilbage og lyttede til Resten, medens hans Blik flakkede rundt mellem Loftsmaleriernes Figurer. Sekretæren havde haft det Held at træffe ham særdeles vel oplagt, fordi han netop den Dag sammen med en Skoleinspektør fra Milano skulde hen og se en Prøve paa kvindelig Gymnastik i Soccorso-Institutet. Hans Interesse for Gymnastikken var stærk, men noget ensidig, idet den udelukkende beskæftigede sig med den kvindelige Gymnastik og særlig med de højere Klas-sers Produktioner. Han mødte punktlig ved enhver saadan Forestilling og forlod Lokalet alvorlig med de blide, himmelblaa Øjne halvt lukkede, som hensunken i dybe Tanker. I det Hele var hans Sjæl næsten altid optagen af en fantastisk Verdens Herligheder, som han længtes tilbage til, hver Gang nogen tvang ham til at forlade dem; han modsagde derfor aldrig nogen, nægtede aldrig nogen sit Samtykke eller et Løfte om Hjælp, men beholdt sig blot fuldstændig Handlefrihed bagefter.

Da hans Nevø var færdig, saa' han først længe paa sine velplejede Negle og mumlede derefter nogle Ord, som ganske vist ikke var et ubetinget Samtykke, men heller ikke nogen Misbilligelse. Han mente blot, at man maatte gaa frem med Varsomhed. Ganske vist var den unge Dame overordentlig tiltalende og gjorde fuldstændig Indtryk af at være en agtværdig Person; men (og dette var den egentlige Mening med alle hans Ord) førend man foretog sig noget afgørende Skridt, ansaa' han det for passende, at man søgte andre Oplysninger. Og medens Nevøen saa' spørgende og urolig paa ham, henkastede han med opadvendt Blik det Raad at søge hans gamle Ven, *Cavaliere**) Pruzzi, Generaldirektøren for Kommuneskolerne. Han kunde sikkert give Oplysninger om enhver af sine *Underordnede*. Don Celzani fandt Raadet fortræffeligt. *Kommandøren* regnede efter paa Fingrene og fastsatte den paafølgende Lørdag som den heldigste Dag til at søge ham. Han behøvede saa blot et af Onkelens Visitkort som Introduktion.

Efter disse Ord gik den gamle Herre over til et andet Æmne.

*

*

*

Paa den fastsatte Dag havde Don Celzani begivet sig til Generaldirektøren, der havde mod-

*) *Cavaliere* = dekoreret med Ridderkorset. O. A.

taget ham overordentlig forekommende og havde ført en lang Samtale med ham, uden at det dog var lykkedes Sekretæren at faa en positiv Udtalelse ud af ham, hverken i den ene eller i den anden Retning. Hans mange vage, uklare Ord havde tilsidst givet den anden den Forestilling, at han og Onkelen spillede under Dække sammen, for at Onkelen kunde faa et antageligt Paaskud til at nægte ham sit Samtykke til Forbindelsen. Nu vidste han slet ikke mere, hvad han skulde gribe til og fattede derfor den vovelige Plan at betro sig til Ingeniør Ginoni. Han opsøgte ham, forklarede ham sit Tilfælde og bad om hans Raad. Ingeniøren blev forbavset. Hvortil disse Forespørgsler? Kunde man ikke læse de bedste Oplysninger paa hendes Ansigt? Hvad ham angik, gav han med Glæde sin højre Haand i Pant! Desuden, han kunde selv give nogle Oplysninger: hun var fra Brescia, forældreløs, Datter af en Militærlæge, som var død for mange Aar siden; hun havde en Broder, en hæderlig Købmand, bosat i Ny-Granada. Disse Oplysninger glædede Don Celzani. — Og hvad mere forlanger De? — vedblev Ginoni. — Vil De sende et Cirkulære til Sogneraadsformændene i de Kommuner, hvor hun har været Lærerinde? Det er ligefrem latterligt! En ung Pige er altid et Mysterium; man maa stole paa hendes Ansigt og sit eget Hjærte. Men sig mig nu, elskværdige Sekretær — sluttede han — hvorledes staar Sagerne i Grunden mellem Dem og hende?

Don Celzani saa' saa ulykkelig ud, medens han stod der med nedslagne Øjne som en Præst for Alteret, at Ingeniøren baade maatte le og ynkes over ham paa samme Tid. — Hør! — sagde han — hvad om jeg lagde et godt Ord ind for Dem! . . . Hvad? . . . Hvad siger De til det? . . . Kan man give et bedre Venskabsbevis? Om jeg nu søgte at udforske hendes Hjærte en Smule?

— Forsøg det — svarede Sekretæren nedstemt.

— Lad os forsøge — sagde Ingeniøren. — Hvem kan vide? Kun en uinteresseret Forsker ser klart i Kvindernes Hjærter. Lad De mig gribe Sagen an, og gør Dem ingen Bekymringer saa længe.

Og han foresatte sig virkelig at gøre, hvad han havde lovet, ikke alene af Interesse for dette psykologiske Tilfælde, der var saa besynderligt paa Grund af de paagældendes Egen-skaber, men ogsaa fordi han i nogle Dage havde haft Mistanke om, at hans Søn stansede Lærerinden paa Trappen. Sikkert havde hun kun undladt at klage til ham for ikke at volde ham Ærgrelse, men det syntes ham nu en god Politik som Fader at sætte en Skranke mellem hende og Sønnen.

Den næste Morgen mødte han Pedani paa Trappen.

Som sædvanligt sendte han hende et spøgefuldt Tilraab: — Ned med Gymnastikken!

— Ned med dem, som vil skabe en sygelig og rachitisk Ungdom! — svarede hun i samme Tone.

Ingeniøren lo og fulgte med hende ned ad Trappen. Pludselig stansede han og spurgte halvsagte: — Men hvor kan De være saa rolig, naar der er en Ulykkelig, som lider Helvedes Kvaler for Deres Skyld?

Hun saa' stift paa ham og spurgte: — Hvem har sagt Dem det?

— Den, som har skrevet Dem til.

— Ja saa — svarede hun ligegyldigt — lad os hellere tale om noget andet.

— Hvorledes? De vil ikke engang høre Tale derom! — sagde Ingeniøren. — Ikke den mindste Medlidenhed? Saa haardhjærtet bliver man altsaa af Gymnastikken?

Nej, svarede hun, hun var ikke haardhjærtet, men hendes Hjærte var optaget. Det beherskedes af en eneste Lidenskab, og den havde hun bestemt at vilde ofre sin Ungdom. I alle Tilfælde vilde hun kun binde sig til en Mand, der vilde vie sig til det samme Maal. — Den, som faar mig tilægte — sluttede hun roligt — maa gøre god Gymnastik.

Ingeniøren lo i Skægget, skævede til hende og svarede: — Det troer jeg gærne. — Saa spurgte han: — Den Ulykkeliges Skæbne er altsaa uigenkaldelig afgjort?

— Af mig afhænger Ingens Skæbne — svarede hun. — Og lad det saa være godt.

— *Amen!* — mumlede Ginoni.

I Tavshed gik de ned ad de sidste Trin.

— De tænker dog paa det endnu — sagde Ingeniøren, da de var kommet ned i Porten.

— Aldeles ikke! — svarede Pedani. — Jeg tænkte paa noget ganske andet . . . Jeg tænkte paa, at Smaapigerne har altfor faa Øvelser med Underekstremiteterne.

Ingeniøren brast i Latter og raabte, idet han skiltes fra hende: — Ned med Sparta!

— Ned med Sybaris! — svarede hun raskt, idet hun vendte sig om imod ham, hvorefter hun med lange Skridt gik ned ad Fortovet.

*

*

*

Don Celzani blev dybt saaret over det Svar, som Ingeniøren dog overbragte ham i en noget formildet Form, og det hjalp ikke, at den anden bestandig opmuntrede ham til ikke at give tabt, idet han atter gentog Lignelsen om Bomben med den lange Lunte, som utvivlsomt tilsidst vilde sprænges. Han henfaldt i en virkelig medynkvækkende Tilstand. Han vedblev at spejde efter Pedani, naar hun kom og gik, og med Fortvivlelsens Mod sendte han hende et langt spørgende og bedende Blik, ledsaget af en Hilsen, som var han en Tigger, der bad om et Smil for Guds Barmhjærtigheds Skyld. Hun var bestandig ens imod ham, hilste ham venligt uden at lægge sin Ligegyldighed særligt

for Dagen. Men hun forstod dog, at den arme Mands Lidenskab voksede Dag for Dag. Hertil var der en ny Grund, som hun ikke anede. Hendes Ry var i Færd med at stige. En Artikkel, som hun havde skrevet om Ling, Grundlæggeren af den svenske Gymnastik, og som var blevet offentliggjort i *Nuovo agone*, var paa Grund af sin livlige og ejendommelige Stil blevet aftrykt i et af Turins politiske Blade og havde gjort en vis Opsigt. En Aften holdt hun et Foredrag i Filoteknisk-Forening om Indførelsen af en speciel kurativ Gymnastik for visse Deformiteter hos Drengene, hvorved hun, uden nogen-
somhelst pedantisk Stillen-til-Skue, viste sig at være i Besiddelse af et ualmindeligt Kendskab til Anatomien. Aviserne refererede Foredraget og udtalte sig med megen Sympathi om hendes Person, hendes smukke, fuldttonende Stemme og hele hendes ejendommelige Fremtoning, der havde vakt meget Bifald. Alt dette gjorde hende til en søgt Lærerinde til private Lektioner baade af Damer, som vilde uddannes til Lærerinder, og unge Piger, som paa Grund af en eller anden Legemsfejl ikke vilde have Timer sammen med andre.

Don Celzani, som overalt hørte hendes Navn nævnes med Beundring, følte, at han vilde være dobbelt lykkelig i sin Ringhed ved at modtage hende, naar hun beundret og applauderet vendte hjem fra et saadant Foredrag. Han følte det, som om hans Lykke blot vilde være større og

dybere, jo mere han selv forblev i Skyggen, ringe og ubetydelig, kun eksisterende som hendes Ægteemand, medens hun vendte hjem fra al Virakken, selv om han saa blev glemt hele Resten af Dagen, som en Tjener, et Stykke Bohave, et skikkeligt Husdyr. Aah, du godeste Gud! Hans Hjærte fortæredes næsten af den glødende Ild, som disse Tanker vakte tillive! Var han først naaet saa vidt, saa vilde han blæse alle Drillerierne og Ondskaben et Stykke.

Hvad Ondskaben angik, saa vedblev Fassi bestandig at komme med sine Hentydninger, hver Gang de mødtes, og hans Stemning imod Maria Pedani var i den senere Tid bleven bitrere. Jo mere hun selv blev bekendt, des mere stillede hun ham i Skygge. Og desuden, optaget som hun nu var det meste af Dagen, berøvede hun ham mere og mere det Medarbejderskab, som han havde Brug for. Han skaffede sig bestandig flere og flere Fjender ved sin Fremfusenhed i Skrift og Tale, han var blevet angrebet i flere Tidsskrifter og kunde ikke paa egen Haand finde passende Svar. Og netop i dette kritiske og vanskelige Øjeblik forlod Pedani ham næsten ganske. Han gav sin Harme Afløb overfor Sekretæren uden dog at sige ham Grunden. Naar Sekretæren forsvarede hende, tog han blot stærkere fat. Endelig en Dag kom det til en Scene. Læreren havde drevet sin Bagtalelse videre end sædvanligt, og

Don Celzani svarede hæftigt: — Frøken Pedani er en retskaffen ung Pige.

— Aah! — svarede Fassi — hvis jeg blot havde villet!

— Det er ikke sandt! — udbrød Don Celzani harmfuld.

Den anden skulde lige til at komme med en grov Uforskammethed, men Tanken om den nedsatte Husleje fik ham til at stanse.

— Jeg vil haabe — nøjedes han med at svare — at De ikke vil gøre Eksperimenter for egen Regning.

Sekretæren tog til Genmæle; de skiltes som Uvenner, og fra nu af hilste de kun hinanden med knap tilmaalt Høflighed.

*

*

*

Men selv dette Ordskifte gød kun Olie i Ilden. Alle var altsaa enige om at bagtale hende for at gøre ham imod: Onkelen, Fassi, hans Kone, Direktøren, Zibelli, alle løj de. Og han vilde vedblive at elske hende trods alt. Og han elskede hende højere end nogensinde og saa' i hendes alvorlige og ligelige Holdning overfor ham selv et Bevis paa hendes Retsheden. En Tid lang syntes han at se et venligere Glimt i hendes Øjne, og han begyndte nu at udforske hendes Ansigt med en Iver, som den hvormed Astronomen studerer Solen. Snart var han sikker i sin Sag, snart

tivlede han, saa ringe var den Forandring, hvorom alle hans Tanker drejede sig. Skulde han vove at komme med sit Spørgsmaal nu? Var det for tidligt? Men hvad anden Opmuntring kunde han vel vente?

Saa kom Ingeniør Ginoni med et glimrende Forslag. — Højtelskede Sekretær! — sagde han en Aften til ham — der er noget, De bør gøre, hvis De vil være snedig. I Berrys Vinduer staar der et Fotografi af Baron Maignolt, som tilfods sejrede over en berømt Cyklist paa Strækningen mellem Paris og Versailles. Frøken Pedani er en stor Beundrer af Baronen. De skulde købe Billedet og bringe hende det. Hvad siger De til det? De skal se, det vil gøre Virkning.

Don Celzani sagde hverken ja eller nej, men om Aftenen havde han allerede købt Billedet og afleveret det til Pigen ovenpaa. Han nærrede ikke store Forhaabninger i Anledning af dette Skridt. Alligevel afventede han den næste Morgen Pedani paa Trappen, om ikke for andet saa for dog at faa en kold og formel Tak. Hun kom gaaende med Zibelli. Denne gik videre uden at hilse, men Pedani stansede, og med usædvanlig Livlighed og det mest indtagende Smil, han nogensinde havde set, sagde hun til ham: — Aah, Hr. Sekretær, hvor har De saaledes kunnet gætte mit Ønske?

Don Celzani jublede.

— Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal takke Dem — tilføjede hun muntert, idet hun gik

videre. — Kan jeg være Dem til nogen Tjeneste, skal det være mig kært

Aah, barbariske Kvinde! Men Don Celzani var i den syvende Himmel og syntes, han var kommet et kæmpestort Skridt fremad. Han mente, at nu maatte Øjeblikket være kommet. Han kunde ikke vente længere, han maatte smedde, mens Jærnet var varmt. Kun vidste han ikke, om han skulde skrive eller tale. Imidlertid gav han sig til nøje at gennemtænke, hvilke Ord han i begge Tilfælde vilde anvende... Men det gik ikke, som han havde tænkt.

*

*

*

Zibelli havde atter sluttet Fred med Veninden, og der var indtraadt en ny Fase i hendes Liv. En Dag havde hun nede i Porten truffet en ung Gymnastiklærer, forhenværende Sergent ved Ingeniørerne, lyshaaret og elegant, hvem hun engang havde hørt holde et Foredrag i Lærerforeningen. Han havde hilst hende dybt og fulgte hende op ad Trappen, medens han talte med hende paa en egen ærbødig og forekommende Maade. Senere havde hun truffet ham flere Gange hos Fassis. Alt dette havde fuldstændig forandret hendes Sindsstemning. Hun svævede ligefrem i en højere Sfære, skrev endogsaa i al Hemmelighed Vers og forsømte Husholdningen, som ellers udelukkende var hendes Felt. Hun opfordrede endogsaa Pedani

til den første i Maaneden selv at bringe Sekretæren Huslejen, noget, der ellers altid havde paahvilet hende. Pedani blev lidt forbavset, netop fordi det drejede sig om at gaa til Don Celzani. Men om end Zibelli endnu var vred paa ham, var hun ikke mere jaloux. — Gaa nu — sagde hun spøgende efter at have lagt Pengene i en Konvolut — han bliver lykkelig ved at se dig.

Pedani tog Konvolutten og gik.

Imidlertid sad Sekretæren ene i sin Onkels Kontor og søgte med Pen i Haand at samle de vigtigste Sentenser til sit Andragende, hvad enten dette nu blev mundtligt eller skriftligt. Han stødte uafsladelig paa store Vanskeligheder, fordi det galdt om at bringe Harmoni mellem Forsikringen om hans lidenskabelige Kærlighed og en klar Fremstilling af mange rent praktiske Forhold angaaende Formue og Fremtidsudsigter. Han skrev og stregede ud og skrev igen og var desuden lidt adspredt, fordi han hvert Øjeblik ventede, at Frøken Zibelli skulde komme for at bringe ham Fjerdingaarslejen, som hun plejede. Kun den første Sætning havde han uigenkaldelig slaaet fast. Den lød saaledes: *Frøken, jeg staar i Begreb med at gøre et betydningsfuldt Skridt* og han skulde netop til at afslutte denne Sætning, da det ringede.

— Det er hende — sagde han ærgerlig til sig selv.

Men i samme Øjeblik kom den gamle Pige

ind og sagde: — Det er Frøken Pedani med Huslejen, Hr. Sekretær.

Han sprang op, og Blodet foer ham til Hovedet.

Lidt efter kom Pedani ind, og Pigen lukkede Døren.

Da han saa' hende staa der i denne Stue, var det, som om alt forandrede Udseende og forvirredes. Han vandrede Stuen rundt for at finde en Stol, medens han stammede: — Vil De ikke tage Plads! — og da han endelig var kommet til Sæde selv, vidste han ikke bedre for at vinde Tid end at give sig til at tælle de Penge, hun havde bragt ham, med den største Grundighed, som om han var bange for at blive narret.

— Tak — sagde han derpaa med skælvende Læber og greb et Stykke stemplet Papir for at skrive en Kvittering.

Men da han begyndte at skrive, blev han greben af en saa hæftig Fristelse til at benytte denne Stund til at tale med hende, at han i Stedet for de sædvanlige forretningsmæssige Ord begyndte at skrive: — *Frøken, jeg staar i Begreb med at gøre et betydningsfuldt Skridt . . .*

Men da han opdagede det, rødmede han, rev Papiret i Stykker og begyndte at skrive et nyt, medens hans Hænder rystede, og Sveden sprang frem paa hans Pande.

Alvorlig og rolig saa' Lærerinden paa ham. Hun lo ikke, hun havde ingen Sans for det

komiske. Hvis han havde betragtet hende i det Øjeblik, vilde han kun i hendes Øjne have fundet en Slags medynksfuld Nysgærrighed som den, hvormed man betragter en Sindssyg.

Da han endelig havde faaet sat sit Navn under, var hans Beslutning allerede tagen.

Han lagde Papiret sammen, beholdt det i Haanden og rejste sig. Hans Rødme havde nu veget Pladsen for en stærk Bleghed. — Frøken! . . . — begyndte han.

Hvad var det, der saa foregik i hans Sind? Svigtede Modet ham pludselig, eller fik han pludselig en Følelse af, at det var bedre at indlede Samtalen med et andet Æmne, for at hans Erklæring ikke skulde komme altfor dristigt og overraskende. Nok er det, at i Stedet for at sige det, han havde forberedt sig paa, hviskede han ydmygt idet han gjorde en krampagtig synkende Bevægelse for at væde sin tørre Strube: — Frøken, hvis De trænger til nogen Reparation . . .

Denne Gang foer der et Smil over den unge Piges Ansigt. Hun svarede nej, alt var i Orden i deres Lejlighed, og takkede ham for Opmærksomheden. Derefter rejste hun sig og rakte Haanden ud for at faa Kvitteringen.

Øjeblikket var kommet: nu eller aldrig. Sekretæren trak sin Haand tilbage, og med Fortvivlelsens Mod styrtede han blindt Faren imøde.

— Frøken! — gentog han.

Det hænder undertiden, selv ikke-frygtsomme Mennesker, naar de taler beherskede af en stærk Sindsbevægelse, at deres Sprog, deres Tonefald, deres Bevægelser ufrivilligt afviger fra den Følelse, de vil give Udtryk, saaledes at selv om denne er oprigtig, ydmyg og simpel, saa bliver Udtrykket opstyltet, falsk og unaturligt, som om en anden talte i deres Sted uden at forstaa dem, og næsten som var det deres Hensigt at ødelægge Sagen for dem. Dette hændte netop den stakkels Don Celzani.

— Frøken! — deklamerede han. — Jeg har noget at sige Dem. Tillad mig. Tilgiv. Jeg ved, at dette ikke er Stedet. Men der er Øjeblikke, der er Følelser, hvor en honnet Mand maa sige alt, og hvor man maa undskylde alt, og hvor det er en Pligt at lytte til ham. Jeg har allerede udtalt mig. De kender mine Følelser. Aldrig, aldrig den mindste Letsindighed; kun den reneste Hensigt, det helligste Maal. Gud er mit Vidne! Selv om jeg ikke skrev det, saa maa jeg sige det nu. Deres Haand, Frøken . . . Frugten er moden. Det er en retskaffen Mand, som taler. Min Onkel giver sit Samtykke. Hav Tillid til dette Hjærte. Jeg kan ikke længere leve paa denne Maade. Jeg beder kun om Deres Haand. Et eneste Ord. Udtal min Dom.

(Dette: *udtal* var en *lapsus linguæ*.)

Da han havde sagt dette, stirrede han aande-

løs paa den unge Pige næsten med et Udtryk af Rædsel i sine Øjne

Maria Pedani, som havde smilet ved de første Ord og lyttet alvorlig til de sidste, rynkede Panden let, da han var færdig, medens en flygtig Rødme foer hen over hendes Ansigt. Saa fæstede hun Blikket ved en Almanak, som hang paa Væggen, og med dæmpet, fuldttonende Stemme og en Betoning, hvis Naturlighed dannede den forunderligste Modsætning til Sekretærens, svarede hun: — Ser De, Hr. Sekretær, jeg forstaar ikke at finde pæne Ord for at sige visse Ting, saaledes som de skulde siges. Jeg siger ærligt, hvad jeg mener. Jeg kan kun takke Dem for Deres gode Hensigter. Det er mig en Ære. Men . . . hvis jeg havde kunnet, saa havde jeg svaret Dem straks efter Deres Brev, for jeg forstod godt, hvad der skulde underforstaas. Jeg gentager for Dem, at det er mig en Ære. Men sandt at sige, jeg har intet Kald for Ægteskabet. Min Gærning kræver, at jeg maa være fri. Og desuden . . . jeg er syvogtyve Aar; hvis jeg havde haft andre Tilbøjeligheder, havde jeg vel allerede fulgt dem. Derfor . . . Men, som jeg sagde, jeg kan ikke finde paa Talemaader. Det gør mig ondt, jeg takker Dem; mere har jeg ikke at sige. Jeg beder Dem give mig Kvitteringen.

Ved disse Ord tog den saarede Kærlighed til Genmæle, og han blev atter sig selv.

— Nej, Frøken, nej — udbrød han hæftigt,

men med aldeles naturligt Tonefald. — De taler saaledes, fordi De ikke ved Besked. Jeg er ikke som de andre; hvad troer De dog om mig? Jeg holder alvorligt og oprigtigt af Dem. I lang Tid har De været det Eneste for mig. Hvad skal jeg gøre? De siger: jeg vil være fri. Hvad betyder det for mig? Jeg vilde aldrig være Deres Herre. Aah, De forstaar mig ikke: jeg vilde være Deres Tjener, jeg ønsker intet hellere. Selv er jeg intet; Deres Fodskammel vilde jeg være. De ved ikke, hvorledes jeg er. Mit Blod, min Sjæls Sundhed vilde jeg give Dem . . . Du store Gud! Sig ikke nej! Hav Medlidenhed med mig!

Og med disse Ord strakte han Armene ud imod hende og bøjede sig for hende med et bedende Udtryk i sit Ansigt, som Murillos Sct. Antonius foran Kristusbarnet.

Forbavset over at træffe saa megen Varme og Lidenskab hos denne Mand, saa' Maria Pedani et Øjeblik paa ham med et Udtryk af Beklagelse, som om hun tænkte: — Skade, at han ikke er en anden! — Men hun forstod straks, at hendes Tavshed kunde mistydes, og skyndte sig med at sige saa venligt som muligt: — Det er nok, Hr. Celzani. Jeg har allerede udtalt mig. De er god. De vil finde en, som kan besvare Deres Følelser, som De fortjener. De tager fejl med Hensyn til mig. Jeg har ikke noget blidt Sind. Jeg har en Mands Hjærte. Jeg vilde blive en daarlig Hustru. De ser, jeg er

aldeles oprigtig. De maa være fornuftig . . . og give mig Papiret. Det er ikke passende, at jeg bliver her et Øjeblik længere.

Don Celzani stod som forstenet med Fortvivlelse i sit Hjærte. Da han ikke gjorde Mine til at række hende Kvitteringen, blev hun greben af en begyndende Utaalmodighed og strakte Haanden ud for at tage den. Instinktmæssigt greb Sekretæren hendes Haand, og som greben af en Svimmelhed faldt han derefter pludselig paa Knæ foran hende og omklamrede hendes Knæ, medens han krampagtigt trykkede sit Ansigt ind imod det. Det Hele varede dog kun et Sekund; to kraftige Hænder greb fat om hans og stødte ham med Hæftighed tilside, saa at han foer op med et Spring.

— Hr. Celzani — sagde Lærerinden strængt, dog snarere ærgerlig end harmfuld — saadan noget finder jeg mig ikke i. — Og efter en Pavse tilføjede hun: — Dette være sagt én Gang for alle.

Men Sekretæren hørte hende knap. Den umaadelige Smærte, han følte over Afslaget, og Rædselen for Fremtiden kvaltes for et Øjeblik af dette Favntags Beruselse, der havde ladet ham ane Skatte, hans Fantasi knap havde forestillet ham.

Først da han saa' Pedani gaa henimod Døren, kom han til sig selv igen og gik med vaklende Skridt efter hende. Et Stykke fra hende stansede han. Hun havde allerede

Haanden paa Dørgrebet; men hun trak den tilbage og saa' paa ham med et overbærende Smil. Derpaa rakte hun ham Haanden med en kammeratlig Bevægelse, som ikke var til at misforstaa. Sekretæren forstod hende og rakte hende sin Haand, der lagde sig kraftesløs og mat i hendes.

— Vi forstaar altsaa hinanden? — sagde hun. — Aldrig mere.

— Aldrig mere — gentog han mekanisk.

Han fulgte hende ikke ud. Da hun var naaet ud i Forstuen, hørte hun en dump, klagende Lyd, som en Hulken man kvæler i sine Hænder.

Hovedrystende og opfyldt af Medlidenhed forlod hun hans Bolig.

*

*

*

Efter den Dag var Don Celzani som forvandlet. Han ventede ikke længere Maria Pedani paa Trappen, han gav sig til at ryge fine Cigarer, blev en jævnlig Gæst i den nærliggende Café Monviso og i Alfieri-Theatret; hans Gang blev mere utvungen, og han hengav sig til sine Sekretær-Forretninger med en Iver, som om hans Onkels Ejendomme pludselig var blevet tre Gange saa store som før. Han drev det endogsaa saa vidt, at han ombyttede sit evindelige sorte Halstørklæde med et blaat Slips, som gav ham et ligefrem lapset Udseende. Alle

Lejerne lagde Mærke til denne Forandring. De hørte ham endogsaa nynne paa Trapperne og mødte ham paa Gaden med jævndrende unge Mænd under Armen, snakkende og gestikulerende. Kun Ingeniør Ginoni vidste Grunden til denne Forandring og morede sig over den og gjorde Løjer med Sekretæren, naar de mødtes. Den anden svarede blot med en Haandbevægelse, som om han vilde sige: — Det er helt gaaet over! — Dette varede hele Marts Maaned igennem.

Men, hvad skal man sige, *du store Gud!* De første Dage i April havde Frøken Pedani iført sig en ny Foraarskjole, kastanjebrun, besat med sorte Silkebaand, meget tarvelig, en Dragt, som maaske havde kostet hende tredive Lire, og hvis Snit sikkert ikke var fejlrit. Alligevel klædte den hende guddommeligt. Og naar hun nu vendte hjem fra Gymnastik-Timerne, var det, som om Solen og Legemsøvelserne omgav hendes Skikkelse med en Duft og en berusende Vellugt, som den der omgiver et blomstrende Træ. Naar hun gik forbi Don Celzani med elastiske Skridt, sagde hun *Goddag* til ham med en Stemme saa klar og dyb som Oboens Toner. Den stakkels Don Celzani holdt Stand ved tre, fire af disse Møder, saa tabte han Besindelsen. Han forlod Caféen, Theatret, Vennerne, de fine Cigarer, aflagde den lapsede, overmodige Optræden; det blaa Slips var nu det eneste synlige Tegn paa hans dristige, maanedlange Oprør.

Men i den Maaned havde han tænkt meget,

og Resultatet af hans Overvejelser var blevet dette, at han nu fuldstændig forandrede Taktik og tvang sig til at lade sin Lidenskab fremtræde udadtil som et roligt Venskab. Ingen bønfoldende Blikke, ingen skælvende Hilsener eller tilbedende Tavshed. Han stansede Frøken Pedani paa Trappen og indledte Samtale med hende om alle mulige ligegyldige Æmner, om Vejret og Skoletimerne, om Reparationer i Lejligheden og andet lignende, blot for at tale med hende, vænne hende til sit Selskab og overbevise hende om, at hun nu roligt kunde være sammen med ham, uden at han henfaldt til de fordums Erklæringer. Og det lykkedes ham. Ganske vist anede hun dunkelt, at der under denne nye Optræden skjulte sig en Tanke, en fjærn Plan, men i alle Tilfælde var han rolig nu, og man kunde snakke med ham, saa meget mere som han, frataget denne afsindige Kærlighed, var en vel oplært Person og en skikkelig Fyr, som ikke var hende imod. Paa denne Maade indtraadte der en vis Fortrolighed imellem dem.

*

*

*

Dette var hende saa meget behageligere, som Frøken Zibellis uberegnelige Humør atter havde bragt dem til at leve paa Krigsfod. Den unge Gymnastiklærer havde gjort Bekendtskab med Pedani, og som sædvanligt følte Zibelli

sig overstraalet af Veninden. Hun havde ondt ved at skjule sin Harm og tilbragte de forfærdeligste Dage, i hvilke hun ligefrem skyede Samværet med den anden og med Iver kastede sig over allehaande religiøse Øvelser. Dertil kom, at den Misundelse, hun i nogen Tid havde næret overfor Venindens gymnastisk-literære Triumfer, ogsaa stadig fik Næring ved hendes voksende Ry og ved den offentlige Anerkendelse, som mere og mere blev hende til Del. Og ikke alene Frøken Zibelli ærgrede sig, ogsaa Hr. Fassi var ved at ryge i Flint, og da Pedani netop i de Dage blev udnævnt til Gymnastiklærerinde i Klostret San Vincenzo di Cotto-lengo, var de begge enige om, at en saa uhørt Forfremmelse kun kunde skyldes hemmelig Pro-tektion, hvilken Tanke Fassi ikke var sen til at meddele Sekretæren, som imidlertid lod ganske uforstaaende.

Selv fortsatte Don Celzani roligt sin Plan og søgte ihærdigt at vinde hendes Venskab. Snart bragte han hende en Avis eller et Tids-skrift, hvori et eller andet interessant gymnastisk Spørgsmaal afhandlede. Snart beredte han hende endnu større Overraskelser. Saaledes havde han længe forberedt sig paa at indlede en Samtale med hende, uden dog rigtig at have Mod dertil. Paa Æmnet havde han længe forberedt sig, og en Dag vovede han det. Da hun omtalte, at hun deltog i et Kursus i Anatomi, svarede han frygtsomt: — Anatomi . . . Det gør De Ret i.

Uden dette Studium forstaar man ikke at værdsætte de enkelte Øvelsers . . . fysiologiske Værdi og er ude af Stand til at klassificere dem . . . fysiologisk, hvilket er den nyttigste Ordning.

Lærerinden saa' forbavset paa ham og nikkede. Det var altid et første Skridt. En anden Dag tog han endnu mere Mod til sig og spurgte hende, hvad hun mente med Hensyn til Anvendelse af Apparater ved Gymnastik-Undervisningen.

Ogsaa dette Spørgsmaal satte hende i Forbavelse. Hun svarede ham, at hun ikke holdt med dem, som overdrev Anvendelsen og forvandlede Gymnastiksalen til en Cirkus, medens hun dog mente, at de yderliggaaende Tilhængere af den modsatte Anskuelse havde endnu større Fejl, naar de helt vilde afskaffe Apparaterne. Hvad vilde der saa blive af Gymnastikken? Det Hele vilde blive en barnagtig Leg, som aldeles vilde savne ethvert opdragende Element særlig med Hensyn til det, man kunde kalde for det *fysiske Mod*, og som er nødvendigt for alle.

Don Celzani nikkede ivrigt med Hovedet for at give sit Bifald tilkende. Og da Pedani først var kommet ind paa sit Yndlingstema, var de snart inde i en ivrig Diskussion om Undervisningen og dens heldigste Former.

— Det bør — sagde Don Celzani tilsidst med Vægt — overlades til enhver Lærer eller Lærerinde at vælge, hvilke Apparater der skal

anvendes i de særlige Tilfælde, ellers berøver man dem enhver Opmuntring til at studere og sætte sig nøjere ind i Sagen.

Lærerinden vendte sig om og betragtede ham med glad Overraskelse.

— Vi er altsaa enige ogsaa paa dette Punkt! — udbrød hun tilfreds. — Ja, jeg har Ret, ethvert fornuftigt Menneske maa tænke saaledes. Men — sagde hun tilsidst, greben af Nysgærrighed og med et besynderligt Smil — har De længe beskæftiget Dem med disse Studier?

Sekretæren rødmede uden at svare. Men efter den Dag vendte han tilbage til dette Tema, hver Gang de mødtes. *Kommandøren* ejede mange Værker om Gymnastik fra den Tid, han var Vicedirektør for Kommuneskolerne, og Don Celzani læste dem alle for at sætte sig ind i denne Sags forskellige Sider og for at kunne føre en Samtale derom. Endelig havde han fundet noget, han kunde støtte sig til, og han beundrede Ingeniørens Klarsyn. Naar de var kommen dybt ind i en saadan Samtale, stansede Maria Pedani ved hvert fjerde Trin paa Trappen, og han havde da Lejlighed til i Ro og Mag at beundre hendes Skikkelse, ikklædt den skæbnesvangre, kastanjebrune Kjole. Han lærte alle hendes smaa uvilkaarlige Bevægelser at kende, han studerede hendes skinnende hvide Tænder en for en, og han var saa optaget af disse elskovsfulde Be-

tragtninger, at han ofte helt glemte at svare eller svarede hen i Vejret. Imidlertid bragte disse Samtaler ham snart til at miste den Selvbeherskelse, som var ham saa nødvendig, hvis han vilde naa sit Maal. Lidt efter lidt begyndte han at overføre paa sig selv al den Varme, hun udfoldede overfor deres Æmne, og han syntes, hun saa' paa ham og hilste paa ham paa en ganske anden Maade end før. To, tre Gange var han ved at forraade sig, men han beherskede sig. Dog fik han gennem alt dette Mod til at beslutte sig til et nyt Forsøg, som skulde være bedre forberedt end det sidste. Han bestemte sig for den første Maj, hvor hun rimeligvis atter vilde indfinde sig med Huslejen. Han mente, at hun denne Gang ikke vilde kunne give ham absolut Afslag. Der var et Baand, som knyttede dem til hinanden nu, og desuden havde han i Baghaanden noget, som han mente vilde faa hendes sidste Betænkeligheder til at vige, men som han hidtil af en vis Undseelsesfølelse havde hemmeligholdt for alle Husets Beboere.

Men ak, det var ikke længere nogen Hemmelighed for alle. En Dag bragte Student Ginoni en Nyhed med hjem, som fik hele hans Familie til at briste i Latter.

— *Papa* — sagde han — vil du høre noget godt? Don Celzani er Medlem af Gymnastik-Foreningen!

Efter Latteren kom imidlertid forskellige Udbrud af Mistro. Men han havde selv set ham

gaa ind i Palæstraen i Umberto Gade sammen med en Del af de andre Medlemmer. Der var ikke Skygge af Tvivl.

*

*

*

De Forhaabninger, Don Celzani havde gjort sig med Hensyn til den første Maj, blev tilintetgjorte ved en uforudset Begivenhed. *Kommandøren*, som for at undgaa sine Lejeres Besøg altid plejede at gaa ud den første i hver Maaned, blev den Dag siddende roligt hjemme hensunken i sin Lænestol. Don Celzani, som havde forberedt alt til sit Angreb, blev greben af en Harme og en Ærgrelse, som var ved at gøre ham rasende. Lige til Klokken var blevet elleve, haabede han, at Onkelen skulde bestemme sig til at gaa. Men efter den Tid slukkedes hans Haab, og han gav sig til hvileløst at vandre rundt i Stuerne. Men pludselig faldt en trøstende Tanke ham ind: maaske var Onklen nysgærrig efter at se Pedani nær ved og tale lidt med hende, og maaske var dette et godt Tegn. Efter hans Besøg hos Direktøren havde Onklen ikke mere berørt denne Sag for ham, men Don Celzani forstod, at Onkelen ikke var uvidende om, at hans Lidenskab ikke var udslukt. Hans Harme forvandlede sig derfor til Utaalmodighed. Rimeligvis vilde hun komme Klokken halvtto ligesom sidst. Klokken et sad *Kommandøren* i Kontoret med det majestætiske hvide

Hoved lænet mod Stoleryggen og med de klare blaa Øjne vendt mod Loftet. Da Pigen meldte Frøken Pedani, gjorde han en Bevægelse, som om han vilde gaa og overlade Nevøen Pladsen; men han blev alligevel.

Lærerinden kom ind, og det lod til, at det ikke var hende ubehageligt at finde sin Vært der, maaske fordi hans Nærværelse umuliggjorde en Forklaring, som hun frygtede.

Kommandøren iagttog altid den mest udsøgte Høflighed overfor sine Lejere, og overfor det smukke Køn var hans Optræden ganske overordentlig udsøgt og værdig. Han rejste sig og bukkede for den unge Pige, og idet han satte sig, bød han ogsaa hende en Stol. Sekretæren modtog Pengene og skrev Kvitteringen med usikker Haand, medens han hele Tiden holdt Øje med de to andre.

— Naa, kære Frøken — spurgte Kommandøren med en Værdighed, der mildnedes af et forekommende Smil — hvorledes gaar det saa med Gymnastikken?

Det var øjensynligt, at han vilde bringe hende til at tale udførligt.

Lærerinden svarede, at det var bestandig det samme; Masser af Fordomme at overvinde hos Elevernes Slægtninge, ja selv hos Autoriteterne. Lærerne levede derfor i en stadig Kamptilstand, der selvfølgelig ikke var til Held for Undervisningen.

Og da hun først var kommet i Gang, faldt

Ordene villigt nok, især da *Kommandøren* var en meget ivrig Tilhører, der omfattede alt, hvad der vedrørte Kvindegymnastikken, med den dybeste Interesse. Først efter en god Stunds Forløb rejste Maria Pedani sig; ogsaa *Kommandøren* kom op og fulgte hende høfligt til Døren, hvor han atter bukkede dybt for hende.

Sekretæren, som staaende havde fulgt deres Samtale, jublede ved Tanken om, at Lærerinden maatte have gjort et fortræffeligt Indtryk paa Onkelen.

Da denne kom tilbage, blev han staaende midt paa Gulvet, lod Haanden glide hen over sin majestætiske Isse og sagde i en faderlig Tone, som om han talte til sig selv: — En højst elskværdig ung Dame.

Og han blev staaende som hensunken i Tanker.

— De har altsaa ikke længere noget at indvende? — spurgte Don Celzani skælvende.

Det lod til, at Onkelen ikke straks forstod ham. Da det gik op for ham, hvad Meningen var, svarede han ligegyldigt: — For min Part aldeles ikke. Men — tilføjede han og betragtede sin Nevø fra Hoved til Fod — har du hendes Samtykke?

Don Celzani fik straks sit mest præstelige Udseende. Han lagde den ene Haand indeni den anden, sænkede Blikket og svarede med paatagen Ydmyghed: — Jeg haaber det.

— Det vil vise sig — svarede Onkelen og

sendte ham endnu et Blik, hvorefter han atter satte sig og lænede sig tilbage i Stolen med halvlukkede Øjne, opfyldt af sine sædvanlige Betragtninger.

*

*

*

Don Celzani var lykkelig. Vejen var altsaa fuldstændig fri, og efter dette Besøg maatte Maria Pedani endogsaa være bedre stemt end før. Han besluttede derfor at ville gøre et lille indledende Spørgsmaal med al mulig Forsigtighed, forinden den egentlige Afgørelse, som saa snart skulde følge efter, hvis det første blev vel optaget. Dette første Skridt kunde han foretage hvor som helst, og han søgte derfor at møde hende paa Trappen. Men det faldt ikke saa let, fordi Zibelli nu havde holdt sin hundredeoghalvfemsindstyvende Forsoning med hende og derfor atter var ved hendes Side, naar hun gik ud.

Saa endelig en Gang kom hun gaaende alene, og han belavede sig allerede paa at følge hende, da Ingeniør Ginoni pludselig kom bag paa dem. Siden Don Celzani havde faaet Tilbagefald med Hensyn til sin Tilbedelse, havde den anden genoptaget sin Rolle som halvt drillende, halvt venligsindet Beskytter. Men denne Gang voldte han ham en stor Ærgrelse.

— Frøken Pedani — sagde han og lagde Haanden paa Sekretærens Skulder — maa jeg

forestille Dem en af de ivrigste og dygtigste Akrobater fra Turins Palestra.

Don Celzani skælvede, rystede benægtende paa Hovedet og rødmede af Harme. Han kunde være krøbet i et Musehul og ønskede i sit Hjærte Spottefuglen tusinde Ulykker. Men Maria Pedani kom med et Udraab af glad Overraskelse og saa' paa ham som for at udfinde, hvilke Forandringer Gymnastikken havde frembragt ved hans Ydre. Netop i det Øjeblik havde han sin mest præstelige Holdning, men hun syntes dog at se et mere livligt Blik i hans Øje. Alligevel mistænkte hun Ingeniøren for at ville gøre Løjer.

— Se, han kan dog ikke nægte det to Gange — sagde Ginoni. — Tro mig, Frøken, det at have sendt *Don Celzani* til Palæstraen er en af Deres allervidunderligste Bedrifter.

Dette *Don* saarede atter Celzani paa det ømmeste Punkt, men han saa' paa den unge Piges Ansigt et saa oprigtig glad Smil uden Skygge af Spotteri, at han atter fattede Mod. Ja, Øjeblikket var kommet, og han kunde ikke tøve en eneste Dag mere. Og virkelig, samme Aften før det var blevet mørkt, paa en Tid hvor han vidste, at Zibelli var ude, greb han det Paaskud at ville efterse Vandrøret og begav sig derpaa op til Pedani.

Hun modtog ham inde i Dagligstuen, staaende. Hun havde en blaa Gymnastik-Bluse paa, som paa den vidunderligste Maade frembævede hendes

Skuldre, og en hvid Nederdel med en Blækklat ved Knæet. For første Gang saa' hun noget forlegen ud, hvilket forbavsede Don Celzani; men hendes Forlegenhed skrev sig ikke saa meget fra hans Besøg, hvis Aarsag hun gættede, som fra den absolute Vished hun havde om, at Pigen stod og lyttede bag Døren, og at ikke et Ord af deres Samtale vilde undgaa hende. Hun var altsaa nødsaget til at være kort, næsten haard, men hun søgte at mildne Ordenes Haardhed ved Udtrykket i sit Ansigt.

— Frøken — sagde Don Celzani sagte efter med høj Stemme at have talt om Røret — . . . jeg kommer for at spørge Dem for sidste Gang . . . om De stadig har samme Mening.

Hun saa' venligt paa ham, skævede hen til Døren og svarede med et let Anstrøg af Ærgrelse: — Stadig den samme.

Don Celzani blegnede. Saa spurgte han endnu sagtere: — Uforanderlig?

Hun vedblev at holde Øje med Døren, bøjede Hovedet og svarede: — Ja.

Sekretæren tog sig til Panden med vidt aabnede Øjne. Dette Svar lammede ham aldeles. Han kunde ikke faa et Ord frem. Tavsheden blev trykkende. Saaledes kunde de ikke blive staaende.

— . . . Saa . . . vil jeg gaa . . . — fik han tilsidst fremstammet.

Hun svarede ikke. Da han var henne ved Døren, vendte han sig om, og i en fortvivlet

Tone, der vilde have bragt en ligegyldig Tilhører til a' briste i Latter, sagde han: — Saa er der altsaa ikke noget at gøre ved Vandrøret?

Den latterlige Modsætning mellem Ordene og Betoningen rørte den unge Pige mere end nogetsomhelst andet, og hun følte sig fristet til at sige noget for at trøste ham. Men hendes Samvittighed forbød hende at give ham Haab. Og med et godt og venligt Smil, som han ikke saa', svarede hun: — Nej, Hr. Celzani . . . der er intet at gøre.

— Farvel — svarede den anden med Graaden i Halsen og gik.

Og han var fortvivlet, for nu elskede han hende med hele sin Sjæl med en Blandig af sanseligt Begær og barnlig Ømhed. Og han drømte ikke en Gang længere om at gøre Oprør mod denne sin Lidenskab som forrige Gang, fordi han følte, at det ikke længere var muligt. Nej, hvor pinefuldt det end var ham, maatte han vedblive at se hende, at tale med hende og følge hendes Skridt som en Hund; han maatte vedblive at høre hendes dybe Stemme, indaande den Duft af Ungdom, som ombølgede hende, glæde sig ved hendes Medlidenhed og pine sin Indbildningskraft paa alle mulige Maader. Hans Dage rummede ingen anden Tanke end hende; han stod paa Post i timevis alle mulige Steder for at opnaa en Samtale paa nogle Minutter og brød sig ikke længere om at skjule sine Følelser for Hus-

fællerne. Han forsømte sine Forretninger, saa at der strømmede Klager over ham ind til *Kommandøren*, som for Alvor talte om at afskedige ham som Forretningsfører og søge at faa ham ud af Huset. To Gange var han blevet mulkeret, fordi han ikke havde betalt sine Afgifter itide, og en Gang havde han ved en Handel med Brænde fra Onkelens Landejendom gjort en Fejlregning, som havde kostet Onkelen hundredeogtolv Lire og halvtjersindstyve Centimer. Men saa havde han ogsaa faaet ren Besked.

*

*

*

Alle disse Historier fortalte Ingeniør Ginoni Pedani, da de en Dag mødtes, og han bebrejdede hende med mange spøgefulde Ord hendes Kulde.

— Haardhjærtede, usaarlige Skønne — endte han — hvor har De Mod til saaledes at ødelægge en hæderlig Mands Liv!

Pedani smilede ikke. Sagen berørte hende virkelig pinligt. — Det gør mig ondt — sagde hun og saa' ned. — Men — tilføjede hun — jeg har ingen Skyld deri.

— Det er kedeligt — svarede Ingeniøren leende — for hvis De havde Skyld deri, saa maatte De søge at gøre det godt igen.

Saa hilste han og drejede om Hjørnet, medens hun tankefuld gik ind ad Porten.

Men hendes Tanker fik snart en anden Ret-

ning ved den Næring, som hendes altopslugende Lidenskab fik netop i de Dage gennem de Efterretninger, som daglig strømmede ind fra de store Festligheder ved Gymnastik-Kongressen i Frankfurt. Aviserne strømmede ligefrem over af detaljerede Beskrivelser, som yderligere opflammede hendes Begejstring. Hun saa for sine Øjne Repræsentantskabernes Ankomst til Byen, hvor de modtoges af Borgmesteren og en mægtig Skare Borgere; hun saa' det store Triumftog paa fjortentusind Gymnasiaster fra Alverdens Lande med Hundreder af bølgende Bannere, ledsagede af totusinde Sangere, hilste af en Blomsterregn, hvor de kom frem; hun saa' den mægtige Palæstra med den kolossale Germania-Statue, hvor tyvetusinde Tilskuere tiljubledede de Optrædende deres Bifald. Hvor var det stort og skønt alt sammen! Tanken om selv at kunne bidrage, om ogsaa kun lidt og paa sit begrænsede Omraade, til at berede sit Land lignende Dage ved at udbrede Tilliden til den fysiske Opdragelses vidunderlige Virkninger, ved at forkynde den ny Tids Evangelium, opflammede hendes Sjæl, ansporede alle hendes Ævner og mangedoblede hendes Arbejdskraft.

Netop i de Dage forberedte hun et Foredrag, som hun vilde holde paa den nær forestaaende Gymnastiklærer-Kongres, som skulde afholdes i Turin, og da en lille Række Artikler, hun nylig havde udgivet i *Campo di Marte*, angaaende Oprettelsen af et frivilligt kvindeligt Brandkorps i

alle Byer, havde gjort megen Lykke, belavede hun sig ogsaa paa et Foredrag om dette Tema.

Ganske vist var det den varme og faste Overbevisning om at udrette noget godt — en Trang, der fra hendes tidligste Ungdom havde været levende i hende — der gav hende den egentlige Impuls til det store Arbejde, som alt dette førte med sig; men alt som hun blev mere og mere kendt og anerkendt, begyndte der at blande sig heri et vist hidtil ukendt Behag ved Følelsen af Publikums Anerkendelse, en vis Ærgerrighed, som hun ikke rigtig vilde tilstaa for sig selv. Tillige vaagnede hos hende en ny Følelse af Forvirring overfor denne begyndende Berømmelse, en vis Bitterhed ved ikke at vide, hvem hun skulde skænke den Overflod af intellektuel og moralsk Livskraft, som gærede i hende, og denne Bitterhed lammede hendes medfødte Kraft og gjorde, at hun følte sig mere som Kvinde, end hun nogensinde havde gjort før. For hende, som aldrig havde drømt om at komme frem af det mest beskedne Mørke, var den Smule Støj, som i en Krog af Verden opstod om hendes Navn, allerede Berømmelsen, og Berømmelsen er Ensomhed. Og naar denne Ensomhed greb hende, naar Arbejdet var tilende, og paa de Dage hvor Veninden ikke talte til hende, saa gik hendes Tanker undertiden til den stakkels Don Celzani, ikke som til en Elsker, men som til en Ven, og saa kunde hun sidde et Øjeblik med Penneskiftet hvilende paa Underlæben og med et ven-

ligt Smil paa Munden. Han elskede hende uden tvivl, og hun forstod ogsaa, at hans Kærlighed var saaledes, at den havde Stof i sig for hele Livet. Men . . .

*

*

*

Imidlertid blev Don Celzanis Stilling værre og værre, og hver Dag bragte ham saa at sige en ny Ærgrelse. Først var det de gamle, hellige Frøkener paa første Sal, som besværede sig til ham over den Opførsel, som en af de unge Piger, der fik Privat-Undervisning hos Pedani, havde udvist paa Trappen. Sagen var den, at den unge Pige, som var begejstret for sit Fag og lidt aparte af Væsen, bestandig gjorde Øvelser, hvor hun saa var, og nu havde de set hende med opløftet Kjole gøre nogle vanskelige Trin paa Trappeafsatsen. «Man ved snart ikke længere, hvor man er,» sagde de opbragt, «og altsammen for denne Pedanis Skyld». Han svarede dem hæftigt; det ene Ord tog det andet, og tilsidst bad de ham gaa og ikke oftere ulejlige sig med at hilse dem paa Trapperne. Ogsaa med Fassis Familie stod han paa en daarlig Fod, og selv ovre i den anden Del af Huset havde hans Glemsomhed og Irritabilitet givet adskillige af Lejerne Grund til at beklage sig over ham. Derovre, hvor man ikke saa nøje kunde følge Begivenhedernes Gang, gik der allehaande Rygter om

hans Forelskelse, som Aarsag til den Forandring der var foregaaet med ham. Denne mislykkede Præstemands Stivsindethed i at ville have en Pige, som ikke vilde have ham, syntes dem tilsidst et taabeligt Tegn paa en latterlig Hovmodighed. De gjorde ham ikke engang den Ære at kalde hans Følelse Kærlighed: en hæsliq Lidenskab maatte det være; de fortalte endogsaa om de afskyelige Overfald, han havde gjort Pedani til Genstand for, og alle skævede de til ham, naar de mødte ham. Snart viste de ham endnu grovere Uhøfligheder, han svarede med samme Mønt, og tilsidst fik de ham tirret saaledes, at han selv tog Angriberens Parti. Men saa var der flere af Lejerne, der skriftligt beklagede sig til *Kommandøren*, og nogle af dem kom endogsaa med Hentydninger til den frække og skandaløse Maade, paa hvilken han forfulgte Lærerinden, saa at Mødre ikke længere kunde gaa ned ad Trapperne og ud gennem Porten med deres unge Døtre uden at holde Viften for Ansigtet. Al denne Sladder bevirkede tilsidst, at endogsaa *Kommandøren* tabte Taalmodigheden og bestemte sig til en sidste Forklaring med Nevøen, naar denne kom hjem til Middag. Han vilde dog næppe have brugt altfor skarpe Ord, da han var særdeles velstemt efter gennem Frøken Pedani at have modtaget en Indbydelse til at overvære en Gymnastik Præstation i et af de største Pige-Instituter, hvor han lovede sig selv at gøre de grundigste Studier. Men han blev ærgerlig ved

at se Sekretæren komme ind bleg, støvet og med indbundet Hoved. Han spurgte ham, hvad der var ivejen, og fik at vide, at han var faldet ned fra Tværstangen henne i Gymnastiksalen og derved havde forslaaet Hovedet. *Kommandøren* irriteredes endnu mere over dette, som han kaldte Bajadsstreger, og med en Strængthed, som han aldrig før havde anvendt, sagde han ham, at han nu var træt af alle hans Forsømmeligheder og hans hele upassende og uordentlige Livsførelse og af de Klager over ham, som strømmede ind fra alle Sider. Disse Skandaler maatte have en Ende, og hvis han ikke i Løbet af en Uge saa', at han radikalt havde forandret sin Optræden, saa vilde han jage ham ud af Huset. Han havde allerede set sig om efter en anden. Da han havde sagt dette og givet ham at forstå, at han vilde spise ene, forlod han ham.

*

*

*

Nu blev Don Celzani greben af den dybeste Fortvivlelse, som kun lod en eneste Usikkerhed tilbage i hans Sind: skulde han tage til Genua og indskibe sig til Amerika, eller skulde han blive i Turin og bruge sin lille Arv til Svir og Sværm for at sløve sig og for at glemme? I alle Tilfælde vilde han straks forlade dette Hus, hvor Livet efterhaanden var blevet ham utaaleligt. I Stilhed pakkede han sine Sager sammen til langt ud paa Natten. Derpaa kastede han sig

paaklædt paa Sengen; men han kunde ikke sove. Ved Daggry stod han op, træt og nedslaaet. Saaret i Hovedet smærtede ham. Hele Morgenstunden overtænkte han, om han skulde tage skriftlig Afsked med Maria Pedani, eller om han selv skulde gaa derop. Han bestemte sig for det sidste, og Klokken halvtio indfandt han sig.

Hun var ene og lidt sørgmodig stemt. Den saa længselsfuldt ventede Lærer-Kongres havde nu været aaben en Uge, og netop den Dag skulde hun holde sit Foredrag og vilde gjerne have haft lidt Ro til at forberede sig om Morgen. Men Zibellis Sindsstemning havde fuldstændig umuliggjort det for hende. Plaget af Skinsyge ogsaa overfor den forestaaende Triumf havde hun ikke kunnet rive sig løs fra Pedani, og efter at have leveret en Scene, hvor hun forudsagde Veninden et fuldstændigt Nederlag, var hun gaaet bort i Hæftighed uden at ville spise. Pedani stod i Dagligstuen og gik for sidste Gang sit Manuskript igennem. Hun havde en glat, sort Kjole paa, der sluttede om hende som en Handske og fik hende til at synes blegere og højere end sædvanlig. Sindsbevægelsen gav desuden hendes Ansigt et Udtryk af Følsomhed, som ikke var almindeligt hos hende. Hun var ene, og tiltrods for Forventningen om det saa længselsfuldt ventede Øjeblik, tiltrods for Solen, som skinnede ind i Værelset, var hun sørgmodig. Nogle Veninder, som skulde være kommet for

at hente hende, kom ikke, og Ensomheden tyngede hende. Aldrig havde hun længtes saa meget efter Selskab. Hun blev derfor næsten glad, da Sekretæren blev meldt.

Han kom ind med Hatten i Haanden, opdagede den sorte Kjole og sukkede dybt. Dødbleg og med indbundet Hoved, sørgelig at skue som en Ligkiste, var han virkelig en medynkvækkende Skikkelse.

Han vilde ikke sætte sig.

Lærerinden spurgte ham straks, hvad der var ivejen med hans Hoved.

— Jeg faldt ned under en Øvelse — sagde han og tilføjede, at han var kommet for at sige hende et sidste Farvel.

Pedani troede, at han som sædvanligt tog paa Landet. — Kommer De ikke engang til Kongressen? — spurgte hun.

Sekretæren havde ganske glemt dette Møde. Men naturligvis, han vilde først gaa derhen, han vilde endnu en Gang se hende i hendes Skønheds og Triumfs fulde Glans, og saa vilde han rejse med dette sidste Billede for Øje. Men dette sagde han ikke; han takkede hende kun for den Billet, som hun rakte ham.

— Jeg rejser bort . . . — sagde han med bevæget Stemme. — Jeg er kommet for at sige Dem Farvel . . . for bestandig.

Maria Pedani saa' paa ham og forstod alt. Men hun fandt ikke et Ord at sige. Og hvad skulde hun ogsaa sige? Hun folte, at selv den

flygtigste Opfordring til at blive vilde være et Haab for ham, næsten et Løfte. Og dette tillod hendes redelige Natur hende ikke at give ham, naar hun ikke var fast bestemt paa at holde det. Hun undgik hans Blik og saa' forlegen hen imod Vinduet, medens hun i Tankerne gennemgik Begivenhederne, siden hun første Gang havde set ham i dette Hus, arbejdsom, rolig, elskværdig, afholdt af alle. Sin Fred havde han mistet for hendes Skyld; alles Haand var imod ham, Beboerne havde erklæret ham Krig, og Onkelen vilde ikke have ham mere i sit Hus, han maatte rejse bort sørgmodig og ene. Og nu tilsidst havde han, ogsaa for hendes Skyld, slaaet sit Hoved. Og hun saa' paa hans Forbinding og kom uvilkaarlig til at smile, medens hun for første Gang grebes af en Følelse af Ømhed overfor ham. Men den stakels Don Celzani, som ikke kunde læse hendes Tanker, saa' kun hendes Smil og troede, at hun gjorde Nar ad ham. Dette var som et Dødsstød for ham.

— Aah! — udbrød han med et Udtryk af vild Fortvivlelse. — Det skulde De ikke gøre...! Det er for haardt for mig i dette Øjeblik.

— Men, Hr. Celzani, hvad troer De dog om mig? — spurgte hun ivrig og vendte sig imod ham.

Men i dette Øjeblik hørtes muntre Stemmer i Forværelset, og en hel Del festligt klædte unge Lærerinder kom leende og snakkende ind

i Stuen. Det var Kammeraterne, som kom for at hente hende til Kongressen.

Don Celzani tilkastede hende et sidste, tilbedende Blik og gik upaaagtet bort.

*

*

*

Kongressen holdt Møde i Carignano-Palæet, i det gamle subalpine Parlaments Sal, som stod ganske urørt. Der var maaske den Dag mere end tre Hundrede Kongresmedlemmer, Lærerinder og Lærere, som sad spredt mellem hinanden paa de fløjlsbetrukne Bænke, af hvilke kun faa var tomme. Denne berømte Sal, hvor de største Forkæmpere for Italiens Omvæltning havde talt i de skæbnesvangreste og mest glørværdige Øjeblikke i vor Historie, var nu optaget af en Skare Lærere, der efter Paaklædning og Ydre at dømme maatte tilhøre alle mulige Samfundslag. Paa Garibaldi's Plads sad en gammel Lærer fra Landet. Paa Grev Cavours Plads sad en skægløs Yngling og gyngede frem og tilbage med en Nellike i Knaphullet. En stor, tyk, neapolitansk Præst, som tillige var Lærer, havde Forsædet. Man saa' straks, at dette ikke var en lokal Kongres, men at dens Medlemmer kom fra Italiens forskelligste Provinser, blandt hvilke de sydlige Egnes sorte Haar og mørke Ansigter var de overvejende. Paa de øverste Rækker sad en Del unge Damer i brogede Dragter. Det var Lærerinder, der

havde taget Eksamen, men som endnu ikke havde faaet Ansættelse, og som nu var mødt som Tilskuere. Et Par høje Schweitzere i gul Vest og med hvide Strømper gik frem og tilbage i Salen, hvor der næppe nogensinde før havde været en saa talrig og saa livlig Forsamling.

Da Don Celzani kom ind, havde Mødet allerede varet næsten en Time. Straks efter at være kommet til Sæde gav han sig til at lede efter Maria Pedani. Han kunde ikke straks finde hende. Derimod fik han straks Øje paa Zibelli nede paa en af de forreste Rækker lige overfor Præsidentbordet, og da han lod Blikket glide op over de højere Rækker, saa' han Hr. Fassis korporalagtige Profil, omgivet af en stor Skare turinske Gymnastiklærere. Men hvor var hun? Efter paa maa og faa at have set sig om, fandt han hende endelig paa en af de øverste Rækker tilvenstre, hvor hun sad omringet af den livlige Skare unge Lærerinder, som havde afhentet hende og nu dannede ligesom en Æresvagt om hende. Hun havde nogle Papirer liggende foran sig, snakkede med sine Sidekammerater og saa' lidt nervøs ud. Sekretæren betragtede hende ufravendt i det Haab, at hun en Gang vilde vende Blikket imod ham. Det skulde være som et sidste Farvel, hvorefter alt var forbi.

Diskussionen drejede sig foreløbig om Indførelse af Haandgærning i Skolerne, noget, der ikke interesserede Don Celzani, men som de

professionelle Tilhørere deltog i med største Iver. Især sad der yderst tilvenstre en Skare unge lombardiske Lærere, hvis Kamphumør Præsidenten trods sin præstelige Taalmod ikke formaaede at besejre. En Gang var der endogsaa to Lærere, som fra hver sin Side af Salen vekslede bistre Ord om denne Sag, som forsvaredes af den ene og forkastedes af den anden. Endelig lykkedes det dog en lille sværlemmet Lærer ved et Par klare, fornuftige Ord at genoprette Freden, og Præsidenten kunde nu gaa over til en Afstemning angaaende Dagsordenen. Afstemningen foregik ved Haandsoprækning, og man kunde nu se to Hundrede Arme, af hvilke mange var iført Handsker, knappede helt op til Albuen, blive rakt ivejret. Efter Afstemningen lød en Bifaldssalve, og man gik nu over til det næste Tema: *Foreslaaede Forandringer ved Gymnastik-Undervisningen.*

Don Celzani, der længe havde været distræt, foer sammen ved dette Opraab og troede, at Pedani skulde tale lige med det samme. Men denne Forventning blev skuffet. En Mængde andre Lærere og Lærerinder havde først Ordet, og Diskussionen drejede sig paa en temmelig forvirret Maade om Sagens tekniske Side. Alle slog de om sig med de mest tekniske Udtryk, som Uindviede ikke forstod det mindste af, og hvert Øjeblik mærkede man den staaende Strid mellem de to Skoler, og Baumanns og Ober-

manns Navne var Genstand for stærke Menings-tilkendegivelser.

Don Celzani troede, at Fassi vilde tale, og han tog ogsaa med største Iver snart bifaldende, snart misbilligende Del i Forhandlingerne, men han forlangte ikke Ordet. For hver ny Taler voksede Sekretærens Utaalmodighed, og tilsidst begyndte han at frygte for, at Pedani slet ikke skulde komme til at tale den Dag, og han forberedte sig med Bitterhed paa at maatte give Afkald paa denne sidste Glæde at høre hendes Stemme og se hende applavderet og beundret, hvorved hans egen Fortvivlelse saa at sige skulde forgyldes i Straalerne fra hendes Glorie. Men tilsidst, efter et kort Foredrag af en toskansk Lærerinde, der til vor Skam anførte det lille Belgien, som udsætter en Præmie paa femogtyve Tusinde Francs til Forfatteren af en god Bog om Gymnastik, sagde Præsidenten med høj Stemme: — Frøken Maria Pedani har Ordet!

Don Celzani foer op som stukket af en Slange.

Der løb først en Mumlen gennem Salen, men derefter blev der ganske stille, hvilket viste, at Maria Pedanis Navn var kendt, og at man ventede sig noget af Foredraget. Alle Ansigter vendtes imod hende. Næppe var hun kommen op paa Tribunen og stod der rank og kraftig med et resolut Udtryk i sit smukke, blege, ovale Ansigt, før der atter lød ligesom en Bifaldsmumlen, der straks døde hen. En Slags Forbavselse vakte hendes skønne, forunderlige Stemme, hvis Klang

næsten var mandlig, men harmonisk, og som passede saa fortræffeligt til den spænstige, kraftfulde Skikkelse. Hun begyndte med at sige, at der aldrig vilde ske nogen Forbedring hverken i Formen for Gymnastik-Undervisningen eller i Lærernes Kaar, hvis ikke Regeringen, Kommunalbestyrelsen, kort sagt alle Myndighederne, mærkede Folkets bydende Krav, dets dybe Overbevisning om denne Undervisnings Velgærninger og dets faste Beslutning at ville have Del deri. Alles Pligt, og i Særdeleshed alle Læreres Pligt, var det derfor at gøre Propaganda for denne Idé, at pøde den ind i hele Folkets Fornuft, Samvittighed og Hjærte. Hun talte i Begyndelsen langsomt og rynkede utaalmodigt Panden, naar Ordene ikke straks vilde bøje sig efter hendes Tanke.

Gymnastikken havde i Italien haft samme Skæbne som saa meget andet, der straks i Begyndelsen var blevet modtaget med saa stor Begejstring, men som derpaa lidt efter lidt var blevet skammelig forsømt for tilsidst at blive udlet sammen med sine faa trofaste Tilhængere. Ja, for Gymnastikkens Vedkommende var det værre endnu. Der havde mod den rejst sig en voksende Fjendeskare, som øvede sin Magt over Skolekommissionerne, saa at Undervisningen stod i Begreb med at blive et forfængeligt Skuespil, et elendigt Bedrag, ja en rent ud latterlig Uting. Uvidenheden og en daarlig Frygt for indbildte Farer, ja endogsaa visse Folks uhørte

Frækhed at ville tilskrive Gymnastikken de Sygdomme og de organiske Fejl hos Ungdommen, som det netop var dens Maal at rette, alt dette sammensvor sig imod den. Man skulde ikke tro det muligt, hvis man ikke daglig havde Beviser derpaa! — Selv lærde Professorer — fortsatte hun — er Gymnastikkens Fjender. Mænd, der i Fyrretyveaarsalderen føler sig svækkede som Oldinge, netop fordi de har overanstrengt Hjærnesystemet paa Musklernes Bekostning. Blandt Gymnastikkens Fjender tælles ogsaa Mødre til blodfattige og magre unge Døtre, som selv engang vil blive Mødre til et elendigt Afkom, netop fordi de aldrig har øvet de legemlige Kræfter. Fjender og Spottere over Gymnastikken træffes kort sagt i Tusindtal, nu hvor de voksende Samfærdselsmidler og Livets øvrige mange Bekvemmeligheder gør os slappe og kraftløse, medens den skærpede Kamp for Tilværelsen daglig kræver større Kraft, stærkere Helbred. Gymnastikken har Fjender blandt en afkræftet, ødelagt, elendig Generation, der fylder Hospitallerne med Vanføre! Hvilken Blindhed! Hvilken Daarskab! Hvilken Skam!

Hendes sidste Ord modtoges med stormende Bifald. Dette gav hende Mod, og hun begyndte nu at drage en Sammenligning mellem Gymnastikkens ringe Anseelse i Italien og den agtede Stilling, den indtog hos andre Nationer. Her begik hun den Fejl at komme med for mange statistiske Citater, hvilket rundt omkring vakte

en vis Opposition. Don Celzani kunde høre Fassi, som ikke en eneste Gang saa' paa Foredragsholdersken, et Par Gange udbryde: — Det vedkommer ikke Sagen! — Det har vi længe vidst! — saa højt, at mange vendte sig om imod ham. — Men Pedani trak sig itide ud af denne Labyrint og gik over til at omtale Festerne i Frankfurt med en virkelig vellykket Periode, som fik Tilhørerne til at se for sig den store Palestra fyldt med Blomsten af Tysklands Ungdom og føle Begejstringsbølgen rulle hen over deres Hoveder. Hendes Ansigt havde efterhaanden faaet Farve, Stemmen var blevet klangfuldere, hun gestikulerede livfuldt og med en Kraft som en inspireret Præstinde. Og da hun var færdig, lød der atter larmende Bifald.

Nu skyndte hun sig at naa til Enden og med voksende Held. Hun vendte tilbage til Foredragets Udgangspunkt, fastholdt Nødvendigheden af, at Lærerne maa søge at omvende Forældrene fuldt saa vel som at undervise Børnene. — Lad os vende os til Mødrene! — sagde hun. — Lad os vise dem de reelle, haandgribelige og usvigelige Resultater af den fysiske Opdragelse, og hvis disse Vidundere ikke er tilstrækkelige, saa lad os bede, ja besværge dem at lade os frelse deres Børn fra Sygdom og Død. Aah, gid vi kunde indpode dem den ubetvingelige, glødende Tro, som vi er opfyldt af! Men fremfor alt maa vi have Tillid til vor Sag og stole paa, at vor Opfattelse engang maa

blive delt af alle. En ny Opdragelse, grundet paa de fysiske Evners Udvikling, vil forandre Menneskeslægtens Fysiognomi. Kolleger! Jeg troer paa denne nye Menneskehed, som vil rejse Marmorstatuer for Gymnastikkens Apostle; jeg troer paa den, jeg ser den, jeg hilser og tilbeder den, og jeg vilde ønske, at alle som jeg vilde regne det for den helligste Hæder at leve og at dø for den!

Efter disse Slutningsord brød et stormende Bifald løs; alle sprang op og klappede begejstret i Hænderne. Bleg af Sindsbevægelse maatte Pedani tre Gange frem for at takke, og da Mødet var tilende og hun gik ud, aabnede Rækkerne sig for hende. Alle Ansigter smilede, alle Hænder straktes ud imod hende, og øredøvende Lykønsknings- og Leveraab fulgte hende.

*

*

*

Beskrivelsen af et menneskeligt Væsen, der paa Tærskelen til et fortryllet Slot nyder den sidste Times Beruselse, før han gennem en Faldør nedkastes i et evigt Fængsel, slaar knapt nok til, naar man skal give et Billede af den Sindstilstand, i hvilken den stakkels Sekretær havde hørt paa dette Foredrag og det efterfølgende Bifald. Da hun var færdig, saa' han sig om, som om han vaagnede af en Drøm, og han følte sit Hjærte sammensnøres af en saa hæftig Sorg og Medynk med sig selv,

at han maatte anstrænge sig for at holde Taarerne tilbage.

Langsomt gik han ned ad Trapperne. I Forhallen stod Pedani omringet af en beundrende og lykønskende Skare. Medens han nærmede sig, hørte han tæt ved sig Fassis Stemme, og da han vendte sig om, saa' han Læreren graableg i Ansigtet staa og holde Foredrag for nogle faa Tilhørere, medens han hvert Øjeblik rasende snoede sit lange Overskæg. Han beskyldte hende for Plagiat. — Hvert Ord, hver Sætning har hun fra mig, uden at hun værdigedes saa meget som at nævne mit Navn. En saadan Dristighed! Og se nu blot, hvor de idiotiske Journalister gør Stads af hende! Noget herligt Humbug alt tilhobe!

Imidlertid lavede Pedani sig til at gaa. Ingeniør Ginoni indhentede hende: — Fortræffeligt! — sagde han. — De har næsten omvendt mig, mere behøver jeg ikke at sige. — Efter ham kom andre, og saaledes blev det ved. Paa Afstand vedblev Sekretæren at betragte hende. Aldrig var hun forekommet ham saa smuk, saa stolt og straalende, saa fuld af Livskraft fra Isse til Fod. Hendes Ansigt havde et Udtryk af kvindelig Godhed, som Don Celzani aldrig før havde set hos hende, og som gav hendes Øjne, hendes Mund, hendes hele Skikkelse en ny Tiltrækningskraft.

Endelig gik hun ud i Følge med en Skare af sine tro Veninder, og i Afstand fulgte Sekre-

tæren efter. Herved blev han Vidne til en uventet Scene.

Lige udenfor kom Zibelli løbende, kastede sig grædende i Pedanis Arme og kyssede hende hæftigt. Don Celzani kunde ikke høre, hvad hun sagde, men han forstod, at hun var begejstret, og at hun kom for ifølge sit Hjertes Tilskyndelse at bede om Tilgivelse for et eller andet. Pedani omfavnede hende, hvorefter den anden hastigt fjærnede sig.

Pedani gik nu videre med sit Følge, og den stakkels Don Celzani fulgte efter. Han vilde se hende, saa længe det paa nogen Maade var muligt, inden han gik hjem og hentede sit Tøj for at rejse bort fra Turin. Hvorhen? Det vidste han ikke. Maaske til Genua for at indskibe sig. Gud vilde lede hans Skridt. Han havde ikke Kræfter til at fortsætte denne fortvivlede Tilværelse. Og efter den Triumf, hun nylig havde haft, følte han sig ringere og ulykkeligere end nogensinde før. Det forekom ham Vanvid, at han nogensinde havde vovet at bede om hendes Haand, at knæle for hende og omfavne hendes Knæ.

Veninderne fulgte hende til Porten. Han blev staaende henne ved Hjørnet af Sct. Francesco Gade. Derfra vilde han se hende forsvinde gennem Porten for bestandigt, som i en Afgrund.

Men da han saa' Veninderne fjærne sig, medens hun alene gik ind i Huset, tog han en

rask Beslutning, dreven af en uimodstaaelig Trang til endnu en Gang at sige hende Farvel.

Han løb over Gaden og ind i Gaarden, hvor han kom tidsnok til at se hende gaa henimod Døren i Baghuset. Hun begyndte langsomt at gaa op ad Trappen og vendte sig nu og da om, som om hun havde mistet noget eller savnede sit Følgeskab, og som om det var hende ubehageligt efter det stormende Bifald i den tæt besatte Sal nu at gaa hjem saa ene, op ad den mørke, skumle Trappe.

Ganske stille listede han sig efter hende. Da han var paa den anden Afsats, kunde han ikke mere staa imod, han sprang op ad Trappen og indhentede hende. Hun vendte sig om. Der stod de Ansigt til Ansigt i Halvmørket, hun et Trin højere oppe end han.

— Er det Hr. Celzani? — spurgte hun.

Han brød ud i Hulken og hviskede: — Jeg vilde blot sige Dem Farvel!

Men han havde næppe udtalt, før han følte en kraftig Haand om sin Nakke og to varme Læber mod sine, og i den afsindige Glæde, som greb ham her i dette bælgmørke Paradis, hvor han følte sig omsust som af en Hvirvelvind, kunde han kun med halvkvalt Stemme udbryde: — Aah! . . . du store Gud!

